ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Rodda_Emily-Deltora_1_08-Navrat_do_Del.pdb

PDB Name: Roddaova Emily-Deltora I-8-Navr
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.5.2007
Modification Date: 1.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

EMILY RODDAOVÁ
Návrat do Del

Předchozí vyprávění…

Lief, Barda a Jasmínu už získali sedm ztracených drahokamů Kouzelného pásu. Teď musejí nalézt dědice trůnu Deltory, protože jedině tehdy, až si právoplatný dědic oblékne Pás, může být krutý Pán stínů svržen a Deltora osvobozena.
Lief se již kdysi dozvěděl od svých rodičů, kteří jsou teď uvězněni v Del, že když v době vpádu Pána stínů před více než šestnácti lety pomohli králi Endonovi a královně Šarn uniknout, měli pro královský pár a jejich nenarozené dítě připravený úkryt. Společníci však na své cestě zjistili, že plán selhal, neboť kouzelný lid z Tory porušil dávnou přísahu věrnosti a odmítl jim poskytnout útočiště. Torané za to byli vyhoštěni do Údolí ztracených a nikdo neví, kde se teď královská rodina skrývá.
Zmar, záhadný vůdce Hnutí odporu, se rozešel se společníky ve zlém, protože nedali na jeho varování a vydali se do Údolí ztracených. Mladík Dain, který patřil k Hnutí, neochotně odešel s ním. Nyní už je údolí osvobozené od zlých kouzel, ale Lief, Barda a Jasmína nevědí, kudy pokračovat. Musejí najít následníka, ale netuší jak. A sluhové Pána stínů — Šedí strážci, ohavní převtělovači elové a obří supovití ptáci Ak-Baba — po nich pátrají.

A teď čtěte dál…

1. TORANSKÉ KOUZLO
Kouzelný pás Deltory byl úplný. Sedm drahokamů znovu zazářilo ve třpytivých ocelových medailonech. Byl dokonalý. A přesto… Lief letmo pohlédl na Bardu s Jasmínou, kteří se s ním procházeli sluncem zalitým, překrásným místem, které bývalo Údolím ztracených. Nad hlavou jim na modrém nebi plachtil ve větru Krej spolu s dalšími havrany. Od té doby, co se zvedla zhoubná mlha, se do údolí vrátilo mnoho ptáků, lidé vyhnaní z Tory byli vysvobozeni ze své smrti zaživa a krutý Strážce se vrátil do staré podoby poustevníka Hloubáka.
Tři společníci konečně zvítězili. Ale teď se museli vyrovnat s tím, že pokud nenajdou následníka trůnu Deltory, celé jejich úsilí bylo marné. Věřili, že Pás je musí dovést k následníkovi. Ale zatím tomu nic nenasvědčovalo. Lief si povzdechl a otevřel malou modrou knížku, kterou měl u sebe. Tenhle výtisk Kouzelného pásu Deltory byl jednou z mála věcí, která zůstala po zničení Strážcova paláce. A proč? pomyslel si Lief. Proč by jinak zůstala zachována, pokud se v ní neskrývá nějaký klíč? Znovu se zahleděl do slov, která četl už tolikrát.

† Každý drahokam má své vlastní síly, ale všech sedm dohromady vytváří kouzlo, jež je mocnější než součet jeho částí. Pouze úplný Kouzelný pás, který oblékne Adinův právoplatný následník tak, jak jej Adin vyrobil, má moc porazit nepřítele.

„Můžeš to číst pořád dokola, Liefe, ale text se stejně nezmění," zabručela Jasmína. „Musíme najít následníka — a to co nejdřív!" Utrhla nějaký plod a podala ho Fillimu. Teď se údolí hemžilo mnoha malými chlupatými zvířátky. Ale všechna byla větší než maličký Filli, který nesměle zůstával Jasmíně na rameni a udivenýma očima se rozhlížel kolem.
„Kéž bychom věděli, kde ho hledat!" pohnul se netrpělivě Barda. „Už tady nemůžeme dál zůstat a čekat na nějaké znamení. Každou chvíli…" Podíval se na nebe a tvář se mu zachmuřila. Lief také pohlédl vzhůru a s hrůzou zjistil, že tam, kde ještě před chvílí zářila čistě modrá obloha, se sbírá vířivá mlha. Ptáci kroužili ve vzduchu a vyplašeně skřehotali…
Jasmína rychle zavolala na Kreje, který se odpojil od hejna a snesl se k ní. V tutéž chvíli Lief uviděl, že se k nim blíží Hloubák. Byli s ním dva Torané: Pil, vysoký muž s plnovousem, a Zena, vysoká stařena ve fialových šatech.
„Nebojte se!" zavolal na ně Hloubák. „Torané splétají oblačný závoj, aby znovu zahalil údolí. Pán stínů nesmí zjistit, že jsme zase volní."
„Ale co zvířata?" vykřikla Jasmína.
„Naše mlha jim neublíží, maličká," usmála se Zena. „Je měkká a sladká. Teď, když se nám vrátilo naše kouzlo, dokážeme spoustu věcí."
„Až na to, co bychom si přáli nejvíc," řekl věcně Pil. „Nemůžeme se vrátit do Tory."

„Pravda.“ Zena pohlédla na Liefa, Bardu a Jasmínu. „Ale přesto,“ hlesla, „stále doufám…“
Lief rychle pohlédl na Hloubáka.
„Hloubák nám nic neřekl, Liefe,“ řekla Zena. „Ale leccos jsme viděli těsně předtím, než se údolí proměnilo. Máš u sebe drahocennou věc — věc, která nás může všechny zachránit. Přesto máš starosti. Cítíme to. Nemůžeme vám nějak pomoci?“
Lief zaváhal. Byl příliš zvyklý nechávat si tajemství pro sebe. Ale možná, že Torané by jim skutečně mohli pomoci. Barda s Jasmínou se vedle něj neklidně zavrtěli a Lief poznal, že i oni mají chuť jim důvěřovat.
„Pamatuj,“ řekla potichu Zena, „že říci něco jednomu Toranovi znamená říci to všem. Nemáme před sebou tajemství. V tom je naše síla. Hodně toho známe a naše vzpomínky sahají daleko.“
Lief se dotkl Pásu, který ho tížil pod košilí. Ale než stačil cokoli říct, Zena a Pil strnuli. „Do údolí přicházejí cizinci!“ sykl Pil. „Jdou rychle, podél potoka.“
„Přátelé?“ zeptal se nedočkavě Hloubák.
Žena zmateně zavrtěla hlavou. „To nedokážeme říct. Převtělovače — ely — obvykle vycítíme. Ostatní, co mají zlé úmysly, také. Ale tyhle duše nám jsou uzavřené.“
Světlo zesláblo, jak mlha zhoustla. Lief se rozhodl. „Půjdeme jim naproti,“ řekl. „A cestou si promluvíme.“
A tak se i stalo. Zatímco se proplétali porostem na dně údolí, vypověděli společníci své tajemství, které museli tak dlouho skrývat. Byl to zvláštní pocit, říct to konečně nahlas. Ale Lief necítil žádné obavy, když Torané očima hltali Pás.
„Ametyst,“ zašeptala Zena a zlehka se dotkla fialového drahokamu. „Toranský kámen, symbol pravdy.“
„Toranský kámen?“ zvolala Jasmína. „Jak to myslíš?“
„No, Torané byli jedním ze sedmi rodů, které daly svůj talisman Adinovi, když prvně vyrobil Kouzelný pás,“ řekla Zena.
„To je nepochybně důvod, proč byl ametyst v Labyrintu bestie, tak blízko Tory,“ dodal Pil. „Jakmile ho vyndali z Pásu, táhlo to drahokam na jeho původní místo. Do určité míry mohl ovlivnit vůli ptáka Ak-Baba, který ho nesl. Možná…“
V tu chvíli zahlédli dvě postavy, které obcházely zátočinu potoka kousek před nimi. Jeden z nich vykřikl a rozběhl se k nim. Lief se vylekal, než zjistil, že je to Dain a s ním Zmar.
„Daine!“ křikl Zmar. Dain se na něj provinile ohlédl, škobrtl a nakonec zpomalil.
„Páni, tenhle chlapec vypadá jako jeden z nás,“ zamumlala Zena. „Jeho vlasy — oči…“
„Dainova matka je toranské krve,“ řekl jí Lief. „Před rokem mu rodiče odvlekli Šedí strážci. Teď pomáhá Zmarovi v Hnutí odporu.“
Oba návštěvníci se zastavili a mlčky je pozorovali. Zmar pohlédl na mrak nad údolím.
„Všechno je v pořádku, Zmare,“ zavolal na něj Hloubák. „Tví přátelé jsou v bezpečí. Mlha je tu jen pro naši ochranu.“
Zmar se obezřetně přiblížil. Prohlédl si Hloubákovu tvář a jeho vlastní obličej potemněl. „Ty!“ zavrčel a sáhl po meči.
„Ne!“ zvolal Lief. „Zmare, tohle je Hloubák. Už není Strážcem. Není to náš nepřítel, ani tvůj.“
Poprvé za dobu, co ho Lief znal, vypadal Zmar zmateně. „Máš mnoho co vysvětlovat!“ zabručel.
„Tak jako ty,“ řekl ostře Barda. „Proč jsi nám zatajil to, co jsi věděl o tomhle místě?“
„Varoval jsem vás před Údolím ztracených, jak jsem mohl!“ zavrčel Zmar, který mezitím zas nabyl dřívější vyrovnanosti. „Pomohlo by, kdybych vám prozradil, že jsem tu byl? Ne! Naopak byste usoudili, že když jsem dokázal uniknout zdejším nebezpečím, vy to dokážete také.“
„Možná,“ vyštěkla Jasmína. „Ale zašel jsi se svou zatracenou láskou k tajemstvím příliš daleko, Zmare! Proč jsi nám neřekl, že si myslíš, že Strážce je král Endon?“
Zmar si nevšímal Dainových vyplašených, zmatených pohledů a zasmušile se usmál. „Dokonce i já mám nějaké ušlechtilé city. Když jsem opustil tohle prokleté údolí, přísahal jsem, že se ode mě moji lidé nikdy nedozví, co se stalo z jejich krále. Už trpěli dost. Podle mě bylo mnohem lepší, aby věřili, že je mrtvý.“
„Pak jsi ale hrál Pánovi stínů na ruku,“ řekl tiše Lief. „Ten si přeje, aby se na krále zapomnělo a aby tak jeho vlastní vláda nad Deltorou nikdy neskončila.“
Zmar sebou trhl, jako by dostal ránu. Pomalu si hřbetem ruky otřel čelo a zakryl si oči. Dain hleděl přímo před sebe bez jakéhokoli výrazu ve tváři. Ale Liefovi se zdálo, že za klidnou maskou bojuje řada protichůdných pocitů.
Po dlouhé chvíli Zmar spustil ruku a podíval se zpříma na Liefa, Bardu a Jasmínu. „Myslím, že vím, proč jste sem přišli,“ oznámil jim. „Mám tomu rozumět tak, že jste ve svém hledání uspěli?“
Společníci mlčeli.
Zmarovi po tváři přeběhl stín. „Možná děláte dobře, že mi nevěříte,“ poznamenal hořce. „Možná bych na vašem místě také mlčel.“ Odvrátil se. „Pojď, Daine,“ řekl chlapci, který stál strnule vedle něj. „Tady nás nepotřebují. A zřejmě ani nechtějí.“
Zena se pohnula. „Počkejte!“ vykřikla.
Zmar se otočil s vážnou tváří.
„Teď si nemůžeme dovolit podezírání a soupeření,“ prohlásila žena, která stála velmi hrdě a zpříma. „Společně jsme vyhnali Pána stínů a jeho odporné přisluhovače z naší země v dobách Adina. A společně to můžeme dokázat i nyní.“
Obrátila se k Liefovi, Bardovi a Jasmíne. „Už by se neměly dělat tajnosti mezi přáteli, ty časy jsou pryč,“ pravila neústupně. „Pátrají po vás a nevíte, co udělat dál. Potřebujeme schopnosti a zkušenosti všech, kteří sdílejí naši věc. Konečně přišel čas důvěřovat.“
*
Vrátili se na mýtinu vedle Hloubákovy chatrče. Zatímco včely bzučely mezi květinami a slunce klesalo k obzoru, společníci znovu vyprávěli celý příběh. Když nakonec Lief ukázal Pás, Dain zalapal po dechu a roztřeseně se stáhl zpět.
„Věděl jsem, že máte nějaký významný cíl,“ zašeptal. „Věděl jsem to!“

Ale Lief pozoroval Zmara. Jeho tvář se neměnila. Na co asi myslí?
„Něco z toho, co jste nám řekli, jsem už uhodl," řekl nakonec Zmar. „Nikdo, kdo procestoval tuhle zemi jako já, nemohl neslyšet legendu o ztraceném Kouzelném pásu. Začal jsem věřit tomu, že ho hledáte — ale jestli máte dobré, nebo zlé úmysly, to jsem nevěděl."
Sevřel rty. „Teď lituji svého podezření, že jste proti nám. Jenže…" Přejel si štíhlýma hnědýma rukama po rozcuchaných vlasech. „Je možné, že tahle — tahle oživlá legenda — může opravdu pomoci Deltoře? Možná, kdysi dávno, v dobách, které pro mě zůstávají temné, bych přistoupil na takovou pohádku. Ale za těchto okolností…"
„Musíš věřit!" vybuchla Jasmína. „Sám Pán stínů se Pásu bojí. Proto z něj hned na začátku vzal drahokamy a nechal je skrýt!"
Zmar na ni zamyšleně pohlédl. „O kolika drahokamech Pán stínů ví, že už je máte?" zeptal se.
„Snad si myslí, že musíme ještě dorazit na Horu děsu, do Labyrintu bestie a sem do údolí," odpověděl Lief.
„Na základě vašich ‚snad' se nedá nic plánovat," řekl Zmar odměřeně.
Lief pocítil záchvěv podráždění. Nebyl sám.
„To víme stejně dobře jako ty, Zmare!" křikla zlostně Jasmína. „Nikdo by neuvítal ověřené informace víc než my!"
Zena pohlédla z jednoho na druhého, povzdechla si a vstala. „Pojďme si teď odpočinout," řekla. „Ráno je moudřejší večera."
Zatímco ona a Pil potichu odcházeli z paseky, Zmar pokrčil rameny a odkráčel k místu, kde ležely jeho věci. Dain pospíchal za ním. Hloubák zalezl do své chatrče a začal chystat jídlo.
„Zmar je nepříjemný spojenec," zabručel Barda. „Má ovšem pravdu, když chce informace namísto dohadů."
„Pak mu informace dáme!" odsekla Jasmína. „Lief musí vypít zbytek vody z Pramene snů."
Lief pomalu přikývl. Šetřili si tu vodu pro okamžik, kdy ji budou opravdu potřebovat, a ten čas právě nastal. Kdyby znovu navštívil uvězněného otce, zlý Ladem by mohl přijít do cely. Pak by Lief mohl zjistit, kolik toho Pán stínů ví. Ale co když Ladem nepřijde?
Sevřelo se mu srdce, když mu došlo, co je potřeba udělat. Nemohl riskovat a navštívit svého otce nebo matku. Místo toho musí použít kouzelnou vodu, aby mohl špehovat samotného Ladema.

2. LADEM

O dost později Lief nehybně ležel ve tmě. Víčka mu těžkla, ale jeho mysl vzdorovala spánku. Bál se — bál se toho, co uvidí. Kdo je Ladem? Co je Ladem? Lief se domníval, že to ví. Slova, která řekl Ladem jeho otci, se mu vracela v mysli: …ale tam, kde jeden zemře, zaujme jeho místo vždy někdo další. Pánovi se líbí tato tvář a postava. Rozhodl se ji opakovat v mojí osobě…
Lief nevěděl, co tím mínil, když to poprvé slyšel. Teď už to věděl příliš dobře.
Ladem je el a možná — skoro určitě — jeden z elů třetího stupně, o kterých Zmar slyšel v Zemi stínů. Mistrovské dílo temného umění Pána stínů. A el tak dokonalý, tak přesvědčivý, že ho nikdo nerozezná od člověka. El, který dokáže napodobit neživé věci stejně dobře jako živé bytosti. El, který je mnohem krutější a mocnější než cokoli, co si Lief dokázal představit.
Prandin, vrchní rádce krále Endona, byl jednou z takových bytostí. Tím si byl Lief jistý. Ladem, vyrobený podle jeho vzoru, převzal práci pro Pána stínů tam, kde Prandin skončil.
Lief se neklidně otočil. Královna Šarn Prandina zničila — vystrčila ho z okna vysoké věže paláce. Takže elové třetího stupně platí daň za svou dokonalost. Mohou zemřít stejně jako lidé.
Zavřel oči a přinutil se vyčistit si mysl. Byl čas podvolit se vodě snů. Čas navštívit Lademův svět.
*
Bílé zdi, tvrdé a lesklé. Klokotavý, šumivý zvuk. A v rohu vysoká, hubená postava — Ladem — třesoucí se ve sprše bledě zeleného světla, kostnaté paže natažené do výšky. Ústa otevřená dokořán jako čelisti lebky, v koutcích pěnu. Ladem měl oči v sloup, takže mu bylo vidět jen bělmo, lesklé, hrozivé…
Lief potlačil výkřik hrůzy, i když věděl, že ho nikdo nemůže slyšet. Zvedl se mu žaludek, ale nedokázal odvrátit pohled.
Buch! Buch!
Polekaně vyskočil při tom zvuku, který se jako hlasitý tlukot srdce rozléhal pokojem.
Zelené světlo se vytratilo. Lademovy dlouhé paže poklesly k bokům. Hlava mu spadla na prsa.
Buch! Buch!
Lief si přitiskl ruce na uši. Přesto jím zvuk otřásal a pronikal mu hlavou, až mu z toho drkotaly zuby. Bylo to nesnesitelné. Ale zároveň jako by ho ten zvuk lákal. Jako by ho volal. Rozrušeně prohledával pokoj a hledal jeho zdroj. Pak to uviděl. Malý stolek uprostřed pokoje. Stolek jako kterýkoli jiný, až na to, že měl tlustou skleněnou desku, která se vlnila — a pohybovala jako voda. Lief cítil, jak ho to k ní táhne. Nutkání nahlédnout skrz pohyblivou hladinu a odpovědět na to volání bylo neodolatelné.
Jenže vtom se z rohu vypotácel Ladem, celý zadýchaný. Spěšně si rukávem otíral obličej, klopýtal ke stolku, naklonil se nad něj a zahleděl se do rozvlněné desky.
Pulsování zeslábło, až postupně utichlo. Z vlnek se začal linout kouř s červenými okraji. A hluboko, uprostřed šedé a červené, byla jen prázdná temnota.
Ladem se sklonil níž. Ze tmy zašeptal hlas, mrtvolně klidný.
„Lademe."
„Ano, Pane." Ladem se zachvěl, ústa stále pokrytá zasychající pěnou.
„Zneužíváš mojí důvěry?"
„Ne, Pane."

„Dostal jsi lumin, abys měl nějaké potěšení ve svém vyhnanství. Ale pokud kvůli němu zanedbáváš své povinnosti, vezmu ti ho.“
Lademovy oči se zabodly do kouta, kde ještě před chvílí stříkalo zelené světlo, pak se otočil zpět k desce stolu.
„Nezanedbávám své povinnosti, Pane,“ zakňoural.
„Jaké máš tedy pro mě zprávy? Přiznal se nakonec ten kovář Jarred?“
Liefovi se sevřelo srdce a v mučivém strachu prosebně sepjal ruce.
„Ne, Pane,“ řekl Ladem. „Myslím…“
„Je tam někdo s tebou, otroku?“ zasyčel najednou ten hlas.
Ladem se vylekaně otočil a přelétl očima pokoj. Bezvýrazným pohledem přejel přes Liefa a bez mrknutí se zastavil za ním.
„Ne, Pane,“ zašeptal. „Jak by mohl? Jak jsi nařídil, kromě mě do tohoto pokoje nikdo nevstupuje.“
„Něco jsem… cítil.“ Temnota uprostřed krouživých stínů se zvětšila, jako když se rozšíří zornice obřího oka.
Lief stál nehybně jako socha, snažil se na nic nemyslet a mít zatajený dech. Pán stínů ho ucítil. Jeho zlá mysl prohledává pokoj a snaží se ho najít. Cítil jeho zlobu.
„Tady — tady nikdo není.“ Bylo to divné vidět Ladema shrbeného, jeho kruté rty roztřesené strachy.
„Dobrá. Pokračuj.“
„Začínám — si myslet, že kovář skutečně nic neví,“ koktal Ladem. „Hladovění ani mučení s ním nepohnulo. Dokonce ani hrozby, že ho zabijeme nebo oslepíme jeho ženu, ho nepřiměly mluvit.“
„A ona?“
„Ona je ještě silnější než její muž. Nadává svým trýznitelům, ale nic užitečného neřekla.“
Matka. Lief ucítil, jak mu po tvářích stékají horké slzy. Neodvážil se však pohnout, aby si je otřel. Zůstával strnule stát a snažil se odříznout mysl od svého srdce.
„Pak z tebe udělali hlupáka, Lademe,“ zašeptal hlas z temnoty. „Protože oni jsou vinní — vinní ve všem, z čeho je podezíráme. Jejich syn je jedním z těch tří. O tom není pochyb.“
Ladem hleděl s otevřenými ústy. „Jejich syn je s králem? Ale kovář se smál, když jsem to prohlásil. Smál se! Mohl bych přísahat, že ten smích byl skutečný.“
„To byl. Muž, který cestuje s chlapcem, není Endon, ale strážný z paláce jménem Barda. Tvůj omyl Jarreda nepochybně velmi pobavil.“
Lademova tvář se zkroutila vztekem. „Za to zaplatí!“ zachroptěl. „A ta žena také. Budou si přát, aby se nikdy nenarodili! Já je…“
„Ty neuděláš nic!“ zasyčel hlas chladně. Ladem strnul. „Možná už žiješ příliš dlouho mezi lidskými křupany, Lademe, a začal jsi přemýšlet jako oni. Nebo ti přemíra luminu oslabila mozek, který jsem ti dal vlastní rukou.“
„Ne, Pane. Ne!“
„Tak mě poslouchej. Jsi můj výtvor, jehož jediným účelem je vykonávat mou vůli. Dělej přesně to, co ti řeknu. Ponechej kováře a tu ženu v bezpečí. Potřebuji je. Dokud žijí, můžeme je použít proti tomu chlapci. Pokud zemřou, nemáme ho čím zastrašovat.“
„Bytosti s jejich podobou…“
„Má u sebe veliký topas. Duše jeho zemřelých rodičů se mu zjeví, jakmile opustí tento svět. Elové s jejich podobou ho neoklamou.“
Chvíli bylo ticho. Pak Ladem znovu promluvil.
„Smím se zeptat, kde jsou ti tři teď, Pane?“
„Ztratili jsme je. Prozatím.“
„Ale myslel jsem, že tvůj…“
„Nepřemýšlej o tom, co se tě netýká, Lademe! Zvědavost je pro lidi, ne pro takové, jako jsi ty. Rozuměls?“
„Ano, Pane. Ale neptal jsem se kvůli sobě — jedině kvůli obavám o tvé plány. Ti tři možná, nějakým zázrakem, obnoví Pás. A to tě — nepotěší.“
Jeho slova zněla pokorně. Liefovi se ale zdálo, že ve sklopených očích zahlédl jiskřičku odporu.
Pán stínů si toho možná také všiml, protože vířivá červeň, která lemovala šedý kouř, jako by zazářila a hlas prohnaně zasyčel: „Mám mnoho plánů, Lademe. Když neuspěje jeden, uspěje druhý. Pokud se budeš přesně držet mých příkazů, dříve či později budeš mít volnost jakkoli si pohrát s chlapcovou matkou a otcem. A i se samotným Endonem, jestli nakonec zvedne svou zbabělou hlavu a vyleze z úkrytu.“
Liefovi po zádech přeběhl mráz.
„A ti tři?“ zeptal se nenasytně Ladem.
Ozval se dlouhý, hluboký smích. Červené víry ztmavly do temně fialové.
„Ne ne. Ti tři budou moji, Lademe.“
*
Lief se probudil, srdce mu divoce bušilo a žaludek se mu svíral. V ústech cítil kyselou pachuť — chuť strachu a utrpení.
Nebyl si jistý, jak dlouho spal. Měsíční světlo stále slabě pronikalo toranským závojem a zaplavovalo paseku bledou, tajemnou září. Lief se přinutil ležet nehybně, dokud se tlukot jeho srdce neztišil. Pak opatrně, aby nevzbudil ostatní, probudil Bardu s Jasmínou.
Vycvičení z předchozích měsíců byli okamžitě vzhůru a na pozoru a sáhli po svých zbraních.
„Ne! Nehrozí žádné nebezpečí,“ zašeptal Lief. „Omlouvám se, že vás ruším v odpočinku. Ale musel jsem s vámi mluvit.“
„Něco jsi zjistil!“ sykla Jasmína a posadila se.

Lief přikývl. Pohlédl směrem, kde leželi Zmar s Dainem, a ještě tišším hlasem jim vypověděl vše, co viděl a slyšel. Přinutil se říct jim všechno a kousal se při tom do rtu, aby se mu netřásl hlas.
Společníci mlčky poslouchali až do konce.
„Takže doufá, že se mu dostaneme do rukou," zabručel Barda. „To se uvidí!"
Lief na něj pohlédl. Statný muž měl zaťaté pěsti a tvář plnou zármutku a hněvu.
Jasmína položila ruku Liefovi na paži. „Aspoň víme, že prozatím jsou tvoji rodiče v bezpečí, Liefe," řekla potichu. „A Zmar se může přestat pošklebovat. Měli jsme pravdu. Pán stínů si není jistý, kde zrovna jsme."
Barda přikývl. „A očividně také netuší, kde je Endon, Šarn a jejich dítě. Myslí si, že my ho dovedeme k následníkovu úkrytu."
Liefovi se udělalo nevolno. „A možná přesně to uděláme," zašeptal. „Protože copak nechápete, co jsme ještě zjistili?"
Oba na něj nechápavě hleděli. Polkl a pokračoval.
„Pán stínů ví, kdo skutečně jsi, Bardo. A zná i moje jméno. Jak je to možné? Leda…"
„Leda že by byl někdo v pevnosti Hnutí odporu špeh!" zašeptala Jasmína, které to najednou došlo. „Protože až v pevnosti vyšlo Bardovo jméno najevo, díky tomu akrobatovi, Pitkinovi. A nepochybně jim Dain řekl Liefovo i moje jméno, když jsme byli uvězněni. Neviděl v tom nic špatného."
Lief se kousl do rtu. „A někdo — někdo v pevnosti se spojil s Pánem stínů. Dain nám řekl, že Zmar má podezření, že je v Hnutí nějaký špeh. Tím se to dokazuje."
„Glok!" zasyčela s odporem Jasmína.
„Nebo sám Pitkin," zamumlal Barda. „Mohl by to být kdokoli."
„Ano," řekl Lief a znovu pohlédl na spící postavy Daina a Zmara. „Mohl by to být kdokoli."

3. PODEZŘENÍ

Společníci si neslyšně posbírali své věci a vykradli se z mýtiny. Během chvilky už směřovali podél potoka směrem k druhému konci údolí. Věděli, že by bylo pošetilé pokusit se utéct přes kopce. Skalní stěny byly příliš strmé a kluzké a navíc by při šplhání uvolnili spoustu kamenů.
Pod stromy bylo chladno a šero. Všude leželi a spali Torané pod přístřešky, které si vyrobili.
Co si pomyslí, až se probudí a zjistí, že jsme pryč? napadlo Liefa. Ale nic jiného než utéct jim nezbývalo. Poslechli Zeninu dobře míněnou radu a prozradili své drahocenné tajemství dvěma lidem, jejichž spojenectví teď zdaleka nebylo jisté.
Lief hořce litoval, že nebyl opatrnější.
To nedokážeme říct, zašeptala Zena, když se jí Hloubák zeptal, zda jsou přicházející cizinci přátelé, nebo nepřátelé. Proč nedokázali Torané říci, jestli mají Dain a Zmar dobré, nebo zlé úmysly? Jistě jenom proto, že jeden nebo oba dokážou skrývat své myšlenky. Mohl by to být zvyk — naprosto nevinný. Nebo…
Mám mnoho plánů…
Ten zlověstný šepot vířil Liefovi hlavou jako páchnoucí mlha.
Podíval se před sebe a uvědomil si, že už jsou skoro v ústí údolí. Prostor mezi skalními stěnami se uzavíral. Blížili se k úzké soutěsce, kterou přišli Zmar s Dainem.
„Před vchodem do údolí něco je," zašeptala Jasmína. „Něco nám stojí v cestě."
A skutečně — teď už i sám Lief viděl obrovskou věc, která ležela přes potok. Jak se přibližovali, poznal, že je to povoz. Na kozlíku ležel v přikrývce zabalený muž, který potichu chrápal.
„Tomáš," vydechl Barda. „Musel přijet s Dainem a Zmarem. Nepochybně se za nimi vydá do údolí, jestli se do určité doby nevrátí."
Povoz se rýsoval přímo před nimi. Zadní dveře měl těsně přitisknuté k jedné ze skalních stěn. Museli vůz obejít druhou stranou, přímo Tomášovi před nosem. Ale ten stále potichu chrupkal pod přikrývkou. Určitě se nevzbudí!
Vyrazili vpřed. Jeden krok, druhý…
Už byli skoro naproti povozu.
Třetí krok, čtvrtý…
Chrápání ustalo. Lief se ohlédl na zamotaný balík na kozlíku. Byl potichu a naprosto nehybný. Příliš nehybný.
Liefovi jako by se zastavilo srdce. Pak se najednou ozvalo příšerné vrčení a přikrývka se začala zvedat, jako by se tělo uvnitř nafukovalo a rostlo.
„Sem!" Od stromů se ozval nějaký hlas. Lief se rychle otočil a uviděl Zmara, který k nim pospíchal.
Na kozlíku povozu cosi zavrčelo jako obrovské zvíře. Prudký, hlasitý dech zesílil, a pak ještě víc…
„Šámote, vrať se!" vykřikl Zmar. „Tady je Zmar! Žádné nebezpečí nehrozí!" Hrubě zatlačil Liefa, Bardu a Jasmínu zpátky mezi stromy a postavil se před ně.
„Žádné nebezpečí nehrozí!" vykřikl znovu.
Vrčení pomalu ustalo. A když se Liefovi znovu podařilo očima rozeznat povoz, postava pod přikrývkou se zase scvrkla do normální velikosti. Pak se obrátila na druhý bok, jako by se znovu ukládala k spánku.
Zmar začal postrkovat společníky cestou, kterou přišli. „Co to se mnou hrajete za hru?" zasyčel zlostně. „Copak chcete zemřít? Kdybych se neprobudil a nezjistil, že jste pryč…"
„Jak jsme mohli vědět, že jsi nastražil svoji báječnou příšeru, aby hlídala východ z údolí?" vybuchla zlostně Jasmína.
„A nemůžeme si snad dělat, co se nám zlíbí?" Lief byl v šoku a vřelo to v něm zlostí.
Zmar přimhouřil oči. Pak se otočil na podpatku a vykročil zpátky podél potoka.
„Radil bych vám, abyste prozatím zůstali v údolí," zavolal na ně přes rameno. „Ani já bych se teď hodinu nebo dvě neodvážil obtěžovat Tomáše. A Zena s Pilem vás touží vidět. Nejspíš vám chtějí něco říct."

Když se společníci vrátili na mýtinu, právě svítalo. Zena, Pil, Hloubák a Dain seděli kolem malého ohýnku a společně snídali horké, placaté koláče s medem z Hloubákových úlů. Vzhlédli, když se společníci se Zmarem blížili, ale na nic se nevyptávali.
Možná vědí, že by se jim nedostalo odpovědi, napadlo Liefa, když s Bardou a Jasmínou usedali k ohni. Měl smíšené pocity: vztek, že se museli vrátit; zvědavost, co jim Torané chtějí říct; zklamání, že ať už je to cokoli, uslyší to i Zmar s Dainem. Přesto je Zmar zachránil před Šámotem. Neznamená to…?
„Dobře, že jste se vrátili," řekla Zena a postrčila k nim talíř koláčů. „Máme nápad, který bychom s vámi chtěli probrat."
Odmlčela se a svraštila čelo, když viděla, jak Barda, Lief i Jasmína pohlédli na Zmara s Dainem.
Lief sevřel Pás, který měl kolem beder. Chvíli jím proudil klid ametystu i síla diamantu. A najednou věděl, co musí udělat. On a jeho společníci se musejí chovat, jako by neměli pochybnosti o svých spojencích. Za každou cenu musejí utajit to, co se dozvěděli díky jeho snu. V tom bude jejich síla. Usmál se na Zenu a nenucené sáhl po koláči. Žena se očividně uvolnila a znovu promluvila.
„Tvůj otec ti řekl, že Pás tě dovede k následníkovi, Liefe. Ale tvůj otec ví jenom to, co četl. A to možná není všechno, co by měl vědět."
„Jak to myslíš?" zeptal se zamračeně Lief. Kousl si do koláče. Byl horký a slaďoučký.
„Ta knížka — Kouzelný pás Deltory — je historické dílo, ne příručka s praktickými radami," odpověděl Pil. „Autor nemohl předvídat, že jednoho dne budou drahokamy vytrženy z Pásu, a nemohl vědět, co by se mělo v takovém případě udělat."
„Pás je opředen nesmírným tajemstvím a kouzly," dodala Zena. „Drahokamy byly vráceny do Pásu. Ale možná to nestačí."
Z okraje skupiny se ozval tlumený zvuk. Dain se naklonil dopředu, jako by chtěl promluvit. „Daine?" řekla Zena.
Dain zrudl jako pokaždé, když se na něj obrátila pozornost. „Myslel jsem na — na příběh, jak byl Pás vyroben," vykoktal ze sebe. „A co se stalo potom." Utichl a netrpělivě pohlédl na zamlklého Zmara. „Ano?" pobídla ho Zena. Oči jí vzplanuly zájmem. Liefovi začala mravenčit kůže. Cítil, že se dostávají k něčemu důležitému.
Dain vytáhl výtisk Kouzelného pásu Deltory a zalistoval v něm. Během chvilky našel, co hledal — vyprávění o tom, jak kovář Adin přesvědčil sedm rodů, aby mu dovolily svůj talisman připevnit do Pásu.

† Zpočátku byli nedůvěřiví a ostražití. Už dlouho se však zoufale snažili zachránit svoji zemi, a tak nakonec všichni souhlasili. Síla rodu vzrostla, jakmile byl jeho drahokam vsazen do pásu. Lidé však zatím svou sílu tajili a vyčkávali, až přijde jejich chvíle.

† Když byl pás konečně úplný, Adin si ho připnul kolem pasu a tu se z něj rozlila záře jasná jako slunce. Rody Deltory se spojily do ohromné armády a v čele s Adinem vyhnaly nepřítele ze své země.

Pomalu a nahlas přečetl slova z knihy.
„Vítězství nezáviselo pouze na Pásu, ale na spojení sedmi rodů a jejich oddanosti Adinovi," řekl pomalu Pil, když Dain dočetl. „Tohle jsi měl na mysli, Daine?"
Dain přikývl. Zmar si ho zvědavě prohlížel.
„Páni, jsi docela učenec, Daine," řekl posměšně. „Kde se farmářský chlapec naučil tolik o historii Deltory?"
Dain sebou trhnul, ale nenechal se vyvést z míry. „Moji rodiče mě to naučili," řekl potichu. „Nikdy neztratili naději, že jednoho dne bude Deltora opět svobodná. Říkali, že na její příběh by se nemělo zapomenout."
Zmar pokrčil rameny a odvrátil se, ale Liefovi se zdálo, že se mu v tmavých očích něco zablesklo. Byl to vztek? Lítost? Nebo něco jiného?
„Tvoji rodiče byli skutečně moudří, Daine," řekla Zena. „Tvoje matka byla toranské krve, že? Jak se jmenovala?"
Zdálo se, že se Dain zachvěl. „Jmenuje se Šran," řekl tak potichu, že ho Lief sotva slyšel. Jmenuje se tak, ne jmenovala. Proč o ní mluvíš, jako by byla mrtvá?"
Zena vypadala sklíčeně. „Promiň," řekla. „Nechtěla jsem…"
„Takže sedm rodů spojených pod Adinem a Pásem," zabručel Barda. „Proč by to pro nás mělo být důležité?"
„Kdo ví?" zamumlal Zmar. Vstal, poodešel od skupiny a otočil se zády. Dain zoufale pohlédl na Liefa.
„Na vaší cestě vám lidé určitě pomáhali, Liefe," řekl potichu. „Po celé Deltoře jste potkávali lidi, kteří jsou ochotní vzepřít se Pánovi stínů. Určitě vám zase pomohou. Pomohou vám…" Pohlédl na Zmara a znovu jako by ho zradil hlas.
Lief se zhluboka nadechl. „Takže podle Daina sjednocení Deltory posílilo kouzla Pásu," řekl. „Dain si tedy myslí, že bychom znovu měli sjednotit všech sedm rodů."

4. SEDM RODŮ

Jasmína byla první, kdo prolomil ticho. „Ale těch sedm rodů existovalo v dávných dobách — nebo tak mi to aspoň řekli," pronesla. „Určitě už dávno neexistují."
„Kdepak, existují," opravila ji Zena. „Jistě, mnozí v Deltoře by nevěděli, ze kterého rodu pocházejí. Delský rod, jehož kamenem byl topas, se rozšířil široko, daleko. Ostatní rody na tom byly podobně."
„Ale některé rody zůstaly pořád na stejném místě," doplnil ji Pil. „Například Torané. A Gnómové z Hory."
„Gnómové z Hory byli jedním z těch rodů?" Liefovi se rozbušilo srdce.
„Jistě," přikývla Zena. „Jejich talismanem byl obrovský elbait."
Lief užasle potřásl hlavou. Fa-Glin a Gla-Ton mu o tom nic neřekli. Že by to nevěděli?
Nebo se prostě rozhodli mlčet, dokud nenastane ten správný čas?

Sáhl do kapsy pro dárek gnómů na rozloučenou. Vytáhl malou krabičku z bulongové kůry a otevřel ji. „Pokud pošleme tohle znamení, gnómové nám přijdou na pomoc," řekl potichu, zatímco všichni užasle zírali na zlatý hrot šípu.
„Máte vskutku mocné přátele," zašeptal Pil.
„Takže máme tři rody," řekl spokojeně Hloubák. „Co ty ostatní?"
„Raladové jsou prastarý národ!" zvolal Barda. „Možná, že jsou…"
„Ano," souhlasila Zena. „Znáte nějaké Ralady?"
„Jeden z nich, Manus, nám pomohl najít rubín u Jezera prokletí," řekl Barda. „Rubín musel být talismanem Raladů!"
Lief znovu začal prohledávat kabát, tentokrát hledal papír a tužku.
„A co lidé z města D'Or?" zeptala se Jasmína.
„Jejich předci přišli do Deltory ze zámoří," zavolal Zmar přes rameno. „Bylo to dávno, ale až po Adinovi a sjednocení sedmi rodů."
Takže přece jen poslouchá, pomyslel si Lief, zatímco psal do seznamu, který začal sestavovat. Předstírá, že je to celé hloupost, ale přesto nedokáže odejít.
„Lidé z Plání byli další rod," řekla Zena. „Jejich drahokamem byl opál. Pak Merové od horní Šíravy a dál…"
„Jejich talismanem byl lazurit!" přerušil ji Lief, který pokračoval v zapisování. Zena přikývla. „Poslední ze sedmi rodů, Jalisové, žili ve zdejších končinách. Byl to nejbouřlivější ze všech rodů. Kamenem těchto válečníků byl diamant." Lief jim ukázal seznam.

„Celou dobu jsem cítil, že nás v našem putování něco vede," řekl. „Teď jsem si tím jistý. Měli jsme poznat příslušníky všech rodů."
„Až na ten poslední," podotkla Jasmína. „Cestou sem jsme žádného Jalise nepotkali."
„Nebylo koho potkat," řekl Zmar, který se k nim náhle otočil. „Když přišel Pán stínů, Jalisové urputně bránili svou zemi. Ale ani oni neměli šanci proti Šedým strážcům. Byli vyvražděni — spolu se svými dětmi. Jen několika z nich se podařilo utéct."
„Takže ty také znáš něco z historie, Zmare," řekla troufale Jasmína.
Zmar se zamračil. „Dost na to, abych věděl, že jestli chcete dát dohromady jaliskou armádu, čeká vás trpké zklamání."
„Nechceme vojska," vysvětlovala Zena. „Armád by si okamžitě všimli a zničili by je. Potřebujeme jen sedm duší — skutečných potomků rodů, které kdysi předaly své talismany a spojily se pro dobro všech — aby položili své ruce na Pás a obnovili přísahu věrnosti Deltoře."
„Ano!" zvolal Lief, který ucítil obrovský příval naděje.
Dain nic neříkal. Ale jeho oči zářily.
„Toranů máme spoustu," řekl Barda. „Lief a já jsme z Del. Známe Ralady a Gnómy z Hory. Ale co lidé z Plání? A Merové? Natož…"
„Já pocházím z merského rodu," řekl klidně Hloubák. Hrdě zdvihl bradu, když se k němu obrátily všechny oči. „Ritmer byl domovem mojí rodiny už před Adinem."
„A co lidé z Plání?" zeptal se Pil.
„Lidé z Nenkrisu určitě pocházejí z Plání," zamumlala Jasmína. „Máme mezi nimi přítelkyni — Tiru…"
Barda zavrtěl hlavou. „Určitě by Tiru zabili, kdyby se z Nenkrisu pokusila utéct," prohlásil rozhodně. „Daine? Nebyl třeba tvůj otec jedním z lidu z Plání?"
„Ne," řekl Dain chraplavým hlasem. „Naše farma byla nedaleko na východ odtud. Rodina mého otce pocházela z Del. Ale…" Prosebně pohlédl na Zmara. Zmar si povzdechl, vrátil se ke skupině a s otráveným zamručením se posadil.
„Říkal jsi, že vás vedl osud," řekl Liefovi. „Pro mě je těžké věřit takovým věcem. Ale náhodou je poblíž jeden muž z Plání. Jeho rodina je… řekněme… zvláštní, nicméně je z Plání. Jsem si jistý, že rád pomůže. On — a jeho bratr."
Lief ucítil tíseň u srdce. „Tomáš?" zeptal se zdráhavě.
Zmarova tvář se zkroutila do posměšného úšklebku. „A Šámot. Protože nemůžete mít jednoho bez druhého."
„Tím líp!" zvolal srdečně Hloubák.
Barda, Lief a Jasmína na sebe pohlédli. Oni si tím nebyli tak jistí.
Ale to už zase promluvil Hloubák. „Teď už zbývá najít jen nějakého Jalise," řekl.
Zena se obrátila ke Zmarovi. „Myslím, že bys mohl pomoci i v tomto případě," řekla šibalsky. „Řekla bych, že příběh Jalisů ti vyprávěl jeden z nich. Jeden z těch, kteří se zachránili. Nemám pravdu?"
Zmar se zeširoka usmál. „Je to tak," zašeptal. „A jestli ho chcete, budu ho mít. Nepochybně naší věci prospěje. Skoro tak jako Tomáš."
„Opravdu?" zeptal se radostně Hloubák.
„Jistě. Je to roztomilý chlapík," řekl Zmar. „Sympatický chlapík jménem Glok."
Barda, Lief a Jasmína zděšeně vykřikli.
„Nemůžeme počítat s Glokem!" vypěnila Jasmína.
„Pak se obávám, že nebudeme mít Jalise," řekl Zmar. „Glok je jediný, kterého jsem kdy potkal. Ostatní, kteří utekli, jsou nejspíš bohužel mrtví. Glok si to také myslí."
„Pak, ať už je tenhle Glok jakýkoli, ho musíme požádat, aby se k nám přidal," řekla klidně Zena. „Kde je teď?"
Zmar si znovu povzdechl. „V Bahnově, pevnosti Hnutí poblíž Del. Tam, kde byl předtím, dělal potíže. Bahnov je méně — uzavřený."
„Takže máme všech sedm," řekla Zena. „Teď už i ty, Zmare, musíš uznat, že nás něco vede."
Vrásky ve Zmarově tváři se prohloubily. Pak jako by došel k nějakému rozhodnutí. „Jednou jsi řekl, že až bude správný čas, spojíme se a budeme za Deltoru bojovat společně," řekl Bardovi. „Zdá se, že ten čas nastal. Možná ne tak, jak bych

si přál, ale…“
„Možná ani my nestojíme o tvou pomoc!“ vyštěkla Jasmína. „Napadlo tě to?“
„To bych neřekl,“ zabručel Zmar. „Nemyslím si, že byste byli tak pošetilí.“
„To opravdu nejsme,“ řekl Barda a zamračil se na Jasmínu, aby jí dal najevo, že má mlčet.
Zmarovi se ústa zkroutila do jízlivého úsměvu. „Tak pojďme plánovat,“ řekl. „Nejdřív musíme poslat tajnou zprávu do Raladinu a na Horu děsu.“
„Jak?“ zeptala se Jasmína.
„To můžete nechat na mě,“ řekl Zmar. „Hnutí má také užitečné přátele. Navrhuji, abychom se všichni sešli v Bahnově.“
Lief pocítil nepříjemný pocit tísně. Proč je Zmar chce dostat tak blízko k Del a jejich největšímu nebezpečí?
Protože Bahnov je pevnost Hnutí odporu, zašeptal podezíravý hlas v jeho hlavě. Protože tam je Zmarovo slovo zákon.
Barda byl očividně také plný pochyb. „Proč zrovna Bahnov?“ zeptal se bez obalu. .
Zmar si povzdechl. „Vypadá to, že tohle všechno bude zbytečné, jestli nenajdeme následníka,“ řekl. „Takže čím blíž budeme k jeho možnému úkrytu, tím lépe. Endon a Šarn cestovali z Del do Tory, ale nemohli dojít daleko, když dostali zprávu, že jim Torané odmítají poskytnout útočiště. Předpokládám, že ji tenkrát Torané poslali okamžitě.“
Zena a Pil přikývli, tváře zachmuřené při nelítostné připomínce, jak Tóra porušila dávný slib.
Ale Zmar neměl čas brát na někoho ohledy. „Království bylo plné nebezpečí,“ pokračoval. „Královna čekala dítě. Je tedy docela pravděpodobné, že si pár našel úkryt někde poblíž — někde mezi Del a Údolím ztracených.“
Liefovi přeběhl mráz po zádech. Putovali v obrovském kruhu a stejně je to dovedlo zpátky do míst, kde se pravděpodobně skrývá následník. Někde na západ od Del. Klidné místo, kde Endon se Šarn mohli bez povšimnutí vychovat svoje dítě.
Stále měl ale nutkavý pocit, že na něco zapomněl. Na něco, co slyšel — nedávno. Měl to na jazyku, ale ne a ne na to přijít…
„Podle mě by bylo lepší zůstat tady,“ prohlásil Hloubák. „Pokud Lief, Barda a Jasmína vylezou z úkrytu, přitáhnou pozornost Pána stínů.“
„Můžeme cestovat skrytí v Tomášově povoze,“ řekla Jasmína, která očividně dychtila po činech. „Krom toho jsme si navzdory Zmarovým pochybám jistí, že Pán stínů pátrá především v západní části.“
„Můžeme se ujistit dvojnásob.“ Zmar se obrátil k Pilovi. „Jsi asi tak vysoký a snědý jako Barda. A mezi tvými lidmi určitě najdeme dva, kteří se podobají těmhle mladým,“ řekl a ukázal na Liefa s Jasmínou.
Pil mlčky přikývl a povytáhl obočí.
„Potřebujeme návnadu,“ vysvětlil Zmar, „která by se ukázala u řeky Tor. Dívka, chlapec, muž a černý pták, co letí s nimi. Tomáš může obstarat šaty, které budou…“
„Ne! To je příliš nebezpečné!“ zvolala Jasmína.
„Jste snad jediní, kdo musí čelit nebezpečí?“ zeptal se vlídně Pil. „Je to chytrý plán. A budu rád, když ho uskuteční Torané. Když už musíme žít ve vyhnanství, můžeme se aspoň pokusit napravit velikou chybu, která ho způsobila.“
„Jednoho dne se budete moci vrátit do Tory,“ vykřikl Lief procítěně. „Následníkovo odpuštění určitě zruší kletbu.“
Zena zvedla hlavu. „Možná,“ pravila vážně. „Ale nejdřív musíme najít následníka. A my splníme svou úlohu.“ Pozorně si prohlédla Liefa s Jasmínou. „Váš přítel Tomáš nebude mít plášť, jako je ten tvůj,“ řekla Liefovi. „Ta látka je velmi výjimečná. Klidně by mohla pocházet z toranských stavů. Jak jsi k němu přišel?“
„Vyrobila ho pro mě moje matka.“ Lief se dotkl hrubé látky svého pláště.
Zena překvapeně povytáhla obočí a Lief ucítil záblesk uspokojení smíšený s bolestí. Byl hrdý na matčin um. Ale bál se o ni.
*
Zbytek dne jim pak utekl jako voda. Když o tom později Lief přemýšlel, vybavovaly se mu jenom jednotlivé výjevy: Dain chvátá pryč, aby přivedl Tomáše. Hloubák balí jídlo. Nadšené tváře Krise a Lauran, mladých Toranů vybraných jako dvojníci. Lauran si nechala své hedvábné vlasy zacuchat a zkudrnatit, aby vypadaly jako Jasmíniny. Krisovy dlouhé černé vlasy se ustřihly tak, aby měly stejnou délku jako ty Liefovy. Zlatý hrot šípu na jeho vlastní dlani. Černí ptáci, kteří tiše čekají na stromech.
Pak Tomášův povoz, který se zvolna hrkota údolím. Tomáš vážně přikyvuje a prohlíží si zprávu, kterou Barda napsal. Tomáš sedí sám u Hloubákových úlů, něco si mumlá a kreslí do prachu. Včely se vyrojí mlhou do výšky mezi korunami stromů a vyrazí směrem k Šíravě…
Večer. Po mýtině se pohybují tři lidé. Statný muž se střapatým plnovousem, chlapec v dlouhém plášti a divoce vypadající dívka s černým ptákem na paži. Jako by se díval do zrcadla. Zmar spokojeně přikývl. Zena, velmi hrdá a vzpřímená, oči potemnělé strachem. Pil, Kris a Lauran objímají své rodiny, než se vydají na nebezpečnou cestu…
Noc. Vzduch je těžký a nedýchatelný. Pomalu upadá do spánku a snů. Snů o beznadějném hledání. O nohou, které nemohou běžet. O svázaných rukách a slepých očích. O skrytých tvářích a usměvavých maskách, které sklouznou stranou, aby odhalily hrozivé bytosti. A přes to všechno se plazí červenošedý kouř, temnota, v jejímž středu tepe zlá vůle. A volá ho.

5. ZPRÁVY

Povoz se kodrcal po hrbolaté cestě. Uvnitř bylo šero a dusno. Hodinu za hodinou Lief, Barda a Jasmína seděli a poslouchali cinkot otěží, skřípání kol a zpěv dvou hlasů.

Že by to byl el—ijó,
el—ijó, el—ijó?

Roztřesený el—ijó!
Já se nebojím!

Usoudili, že by to bylo příliš nápadné, kdyby celá skupina cestovala společně. Dain, Zmar, Hloubák a Zena putovali vnitrozemím.
„Tomáš a Šámot vás rozhodně ochrání," řekl Zmar.
Lief si byl jistý, že je to pravda. Přesto mu naskakovala husí kůže při pomyšlení na podivné bratry, kteří společně zpívali na kozlíku v přední části vozu.
Barda, jakožto vycvičený voják, využil příležitosti se vyspat. Opřený o hromadu dek si podřimoval tak spokojeně, jako by ležel v měkké posteli. Ale Jasmína se měla na pozoru. Krej se krčil vedle ní, peří měl pobouřeně načepýřené. Filli spal uvnitř jejího kabátu. Zamračila se, když zpěv znovu zesílil.
„To je moc hezké, že mají tak dobrou náladu," zabručela. „Ale musejí zpívat takové nesmysly?"
Lief si souhlasně povzdechl. Zjistil, že proti své vůli opakuje přihlouplá slova.

Zastávečka, to je jisté,
el—ijó, el—ijó.
Jsou tu stromy, nebe čisté,
nikde žádný el—ijó!

Lief se strnule posadil a vykulil oči. Najednou si uvědomil, že ta písnička zdaleka není nesmyslná. Celou dobu jim Tomáš dával zprávy!
„Brzy budeme moci vystoupit a protáhnout se," řekl Jasmíně vesele. „Je před námi lesík a nikde ani stopy po elech nebo ptácích Ak-Baba."
Jasmína na něj nechápavě hleděla a zamračila se ještě víc. Nepochybně si myslela, že přišel o rozum.
*
Na druhém konci země se nad průzračnou vodou skláněla baculatá stařena s tváří červenou a vrásčitou jako scvrklé jablko. Kolem hlavy se jí rojil černý mrak včel.
Žena poslouchala. Ve vodě pod ní plavaly veliké stříbrné ryby. Z úst jim proudily bubliny, které na hladině vytvářely zvláštní obrazce.
Nakonec se žena napřímila a otočila se. Urovnala si šály, které jí ve velikých záhybech visely kolem ramenou. Včely před ní rychle kroužily. Vytvářely ve vzduchu vzorce, stejné jako stopy bublin, které se ukazovaly na hladině.
„Tak," řekla jim. „Pěkně jste se to naučily. Vaše sesterské včely na jihu předaly vzkaz rybám a ty zase vám. Tak leťte!"
A včely vyrazily jako černý bzučící šíp, který nesl zprávu dál.
*
Pitkin se vynořil z pevnosti Hnutí odporu na západě a zachvěl se ve studeném větru. Nebe bylo bez mráčku, až na hejno černých ptáků, kteří na modré obloze vypadali jako tmavé tečky. Pitkin si zastínil oči a zamžoural tím směrem.
Ptáci? Nebo elové? Elové obvykle nelétají tak vysoko. Ale, na druhou stranu, tohle hejno míří k Hoře děsu. A co by tam skuteční ptáci dělali?
Najednou Pitkin uprostřed hejna zahlédl nepatrný záblesk — jako by slunce dopadlo na lesklý kov. Ale proč by el — nebo vlastně i pták — létal po nebi s takovou věcí?
Šálí mě zrak. Musím být unavený, pomyslel si a se zíváním se vrátil do jeskyně.
*
Obchodník Tom zrovna roznášel pivo Šedým strážcům v malé hospůdce vedle svého obchodu.
„Teď je vás tu hodně," řekl jakoby nic. „Zrovna včera tu taky byli nějací vaši druzi."
Jeden ze Strážců zavrčel a sáhl po dalším džbánku naplněném až po okraj. „Odveleli je na západ," řekl. „A spoustu dalších taky. My máme zůstat na severovýchodě, bohužel. Přijdeme o skutečný boj."
„Boj?" Tomova štíhlá tvář se svraštila do širokého úsměvu, když roznášel dokola další džbánky.
„Moc mluvíš, Type 4," sykl druhý strážce.
Tom povytáhl obočí. „Starý Tom vás nemůže nijak ohrozit!" zvolal. „Je jenom ubohý obchodníček."
„A taky ubohý hospodský!" zaprskal Typ 4. „To pivo chutná, jako bys ho vařil z trusu blátivek."
Uprostřed hlasitého chechtání zacinkal zvonek obchodu. Tom se omluvil, prošel dveřmi a zavřel je za sebou. V obchodě čekali muž a žena, pečlivě zachumlaní proti chladu.
„Zdravím! Jak mohu posloužit?" zeptal se Tom.
Žena beze slova nakreslila do prachu na pultu značku.

Tom značku nenápadně smazal, zatímco vytahoval zpod pultu balíček. „Myslím, že tady je zboží, které jste si objednali," řekl. Podal balíček ženě a pak rychle pohlédl ke dveřím hostince.
„Mám novinky," zamumlal. Zákazníci se k němu naklonili a on začal překotně vykládat.
*
Vysoko na Hoře děsu Gla-Ton zpozorovala, že se blíží hejno černých ptáků, a připravila si do luku šíp.
Gnómové stále plnili skleněné lahve a pokaždé je nachystali k úpatí hory, aby je Šedí strážci mohli zase odvézt do Země stínů. Skutečnost, že namísto smrtícího jedu je teď v lahvích jen směs vody a bulongové mízy, odhalí Strážci až ve chvíli, kdy se pokusí použít puchýře, které z ní vyrobili.
Možná už ta chvíle nadešla. Možná jsou ti černí ptáci první známkou toho, že Pán stínů poznal zradu Gnómů z Hory.

Pokud je to tak, jsme připraveni, pomyslela si neochvějně Gla-Ton. Uslyšela za sebou šelest a rychle se otočila. Ale byla to jen Prin, nejmladší z milů.
„Ptáci!“ zalapala po dechu Prin. „Černí ptáci…“
„Vidím je,“ zamručela Gla-Ton.
Hejno se přiblížilo. Gla-Ton napjala tětivu. Pak se jeden z ptáků oddělil od ostatních a snesl se k ní. V zobáku se mu v záři slunce cosi zlatě lesklo.
Ale ještě než pták přistál, Gla-Ton překvapeně vykřikla. A volala na ostatní, že konečně dostali znamení.
*
Manus zvedl hlavu od práce na záhonech zeleniny Raladinu, aby se ohnal po mouchách, které kolem něj kroužily. Pak vykulil oči.
Vůbec to nebyly mouchy, ale včely. Byly všude kolem něj. Zatímco je Manus pozoroval a protahoval si rozbolavělá záda, zamračil se.
Včely se chovaly nějak divně. Nevznášely se kolem květin, ale bzučely ve vzduchu. Shlukovaly se dohromady a vytvářely obrazce. A ty obrazce…
Manusovi poklesla čelist. Rýč mu vypadl z ruky. Dlouhými, modrošedými prsty začal obkreslovat do hlíny vzory, které tmavé včely tvořily na modrém pozadí.

Pak si Manus dřepl a přečetl, co napsal. Zpráva byla jasná. „Jedna osoba — cestovat za — přáteli — rychle. Za svobodu!“
*
Uběhlo mnoho dní. Nekonečných dní pro Liefa, Bardu a Jasmínu, kteří museli být ukrytí ve voze. Z Tomášových písniček poznali, že jim nad hlavou proletěl Ak-Baba a že elové ve všemožných podobách sledují projíždějící povoz. Ale tenhle vůz ptáci Ak-Baba viděli mnohokrát a ely také nezajímal. Ti sice dostali příkaz pátrat — ale ne po tomhle voze.

Rozcestí před námi je,
el—ijó, el—ijó!
Stmívá se a nikde ne
a není el—ijó!

Tomáš zase zpíval nejnovější zprávy.
O pár minut později se povoz zastavil, jeho zadní část se otevřela a společníci vylezli ven. Slunce právě zapadlo. Přímo před nimi vyrůstal skalnatý kopec a hlavní silnice se stáčela doprava kolem něj. Další cesta se odpojovala doleva. Na rozcestí stál ukazatel. Liefovi se sevřelo hrdlo, když ho četl.

„Musíme jet silnicí do Del, ale bude to cesta do neznáma,“ řekl Tomáš. „Vůbec ji neznám a ani Zmar ne. V těchto končinách vždycky cestuje vnitrozemím. Říká, že hory dál od pobřeží jsou zrádné. Ale má je raději.“
„Taky bych jim dala přednost,“ zamumlala Jasmína.
„I já,“ zabručel Barda. „Ale musíme zůstat skrytí. Pokud nás tady někdo uvidí, dvojníci na západě riskovali své životy zbytečně.“
Lief se zadíval na silnici k Del. Endon a Šarn po ní bezpochyby šli z města té noci, kdy utekli. Nepokoušeli by se jít vnitrozemím, když měla Šarn tak krátce před porodem.
Snažil se představit si, jaké to asi bylo. Silnice byla přecpaná, protože té noci mnozí prchali z Del. Vzpomínal na smutný hlas svého otce, když mu o tom později vyprávěl. „Tvá matka a já jsme zůstali zavření v kovárně po celou dobu, co trval ten rozruch. Když jsme konečně zase otevřeli naše brány, zjistili jsme, že jsme úplně sami. Přátelé, sousedi, staří zákazníci — všichni byli pryč. Zabili je, zajali nebo oni sami utekli.“
„Něco takového jsme čekali,“ dodala tenkrát jeho matka. „Ale ten zmatek byl horší, než jsme si vůbec dokázali představit. Trvalo dlouho, než se v Del znovu probudil život. Ale když se tak stalo, byli jsme připraveni. A tak vděční — protože jsme se zachránili a tebe také, můj synu, protože v té době ses zrovna narodil a přinesl světlo do našeho života. Ale…“ Její silný hlas se zachvěl. „Ale báli jsme se o ty, kteří uprchli.“
O ty, kteří uprchli.
Endon a Šarn asi byli přestrojení do prostých pracovních šatů a snadno se ztratili ve prchajícím davu. Pospíchali dál s ostatními směrem na západ a strádali kdovíjakými hrůzami. Když k nim pak dorazil černý pták se zprávou z Tory, pochopili, že nemá smysl pokračovat.
Co asi udělali potom? Uhnuli z cesty. Našli úkryt. Endon věděl, že pro něj Pás už nikdy nezazáří. Jediná naděje Deltory spočívala v jeho dítěti. On a Šarn museli najít místo, kde by se dítě mohlo v bezpečí narodit. Kde?
Liefa probral Jasmínin pronikavý hlas. „Liefe! Musíme jít, abychom našli místo k přenocování.“
Lief se otočil k vozu. Ale v myšlenkách byl pořád v době před svým narozením a se dvěma zoufalými lidmi, které nikdy nepoznal a kteří hledají útočiště.

6. NEBEZPEČNÁ CESTA

Když dalšího dne vyrazili, schylovalo se k dešti. Společníci si z toho nic nedělali, povzbuzeni Tomášovým ujištěním, že dorazí do Bahnova před západem slunce. Ale nedojeli daleko, když k nim dolehl zpěv se špatnými zprávami.

Boj, či utíkat je zdrávo?
El—ijó, el—ijó!
Pole chytačů napravo
a před námi Strážci—jó.

„Co je to pole chytačů?“ zašeptala Jasmína, když sebou povoz trhl a zastavil.
„Každopádně to nemůže být horší než Šedí strážci,“ zavrčel Barda. „A Strážci, jak se zdá, jsou přímo před námi.“
Dveře povozu se otevřely a dovnitř nakoukl Tomáš.
„Silnice je zatarasená,“ sykl na ně. „Strážci asi prohledávají všechny vozy, které tudy projíždějí.“ Zvedl z kouta sud, zatímco Lief, Barda a Jasmína vyklouzli na silnici. Strážci je neviděli, protože vůz zastavil v zatáčce. Ale jakmile se zas rozjede…
Lief rychle hledal nějakou únikovou cestu. Na jedné straně se tyčila strmá, vysoká skála. Na druhé bylo pole, obklopené hustě zalesněnými kopci.
„Vydejte se k těm kopcům,“ zamumlal Tomáš. „S trochou štěstí si vás Strážci nevšimnou. Sejdeme se o kus dál. Dávejte pozor. Kameny jsou špatně…“
Zarazil se, když se ze silnice před nimi ozval chraplavý výkřik. Přibouchl dveře a se sudem v rukou přešel k přední části vozu. „Už jdu, pánové,“ zavolal. „Mám pro vás nějaké pivo.“
Společníci slyšeli, jak vylezl na kozlík. Pak se vůz rozjel.
Krej vyletěl směrem ke kopcům a Lief, Barda a Jasmína se skulili do škarpy, která lemovala silnici.
„Nevidím tu žádné známky po chytačích, ať už je to cokoli,“ zašeptal Barda a přejížděl pole očima.
Skutečně, pole vypadalo docela neškodně. Mělo jen nezvykle zářivou zelenou barvu, kterou způsobovala spousta velikých, placatých rostlin. Jejich široké okrouhlé listy připomínající kulaté koberečky rostly tak těsně u sebe, že skoro zadusily všechnu trávu.
Lief pohlédl na cestu. Povoz už skoro dorazil ke Strážcům. Bylo jich deset — celá četa. Cesta byla zatarasená spadlými stromy. Všude ležely hromady odpadků, prázdné sudy a krabice. Strážci tu očividně sloužili už celé měsíce.
Budou znudění a dychtiví po nějaké zábavě, pomyslel si Lief se zatajeným dechem.
„A copak to tady máme?“ vykřikl jeden ze Strážců. „Veliké, ošklivé klíště se stejně škaredým koněm!“ Ozvala se salva smíchu, když se jeho braši shromáždili kolem vozu a upírali oči na Tomáše.
„Teď!“ sykl Barda.
Drželi se pohromadě a schovaní pod Liefovým pláštěm vyrazili směrem ke kopcům. Ale téměř okamžitě Barda zavrávoral a vydal přidušený bolestivý výkřik. V tutéž chvíli Jasmína zalapala po dechu a padla na kolena.
Lief se rychle otočil a dřepl si, aby jim pomohl. Ale když položil levou ruku na zem, aby se podepřel, propadla se a začalo ji stahovat něco, co kousalo a pálilo.
Ruka se mu zabořila doprostřed jedné z placatých rostlin. Střed se rozšiřoval, vcucával jeho paži a stahoval ji do svých útrob…
Lief se divoce vytrhl. Ruku měl celou od krve. Střed rostliny se rozevíral jako obrovská ústa s ochablými rty, pokrytými červenými tečkami. Lief zděšeně hleděl na řadu krvelačných zubů podél zeleného hrdla, které se nořilo hluboko do země.
Ty rostliny! Chytače! Tomáš si myslel, že je známe…
Vedle něj se Jasmína usilovně snažila uvolnit uvězněnou nohu. Krej k ní přiletěl zpátky, Filli vyděšeně vřískal a marně se jí snažil pomoci. Barda sebou házel v bolestech vedle něj. Obě nohy měl chycené v nenasytných otvorech, které ho vtahovaly do svého nitra.
Lief popadl Jasmínu za ruce a zabral. Noha se jí uvolnila, řinula se z ní krev a všude kolem ní chytače doširoka otevřely hladová ústa. Od silnice se ozval povyk a Lief si na chvíli pomyslel, že je Strážci uviděli. Ale když se podíval, viděl, že jsou otočeni zády k poli. Stáli kolem sudu a plnili si džbánky.
„Bardo!“ zasípala Jasmína. Barda byl doslova přišpendlený k zemi. Teď už byl chycený za nohy i ruce. Natahoval krk, aby udržel tvář dostatečně daleko od pulsujících, nenasytných úst, která se rozevírala přímo pod ním. Každou chvíli se propadal hloub a hloub…
Proč se nepropadám i já? napadlo Liefa. Podíval se pod sebe. Stál na kousku vybledlé trávy. Pak si uvědomil, že tráva zakrývá placatý kámen. Tomáš jim chtěl říct něco o kamenech…
Kameny jsou špatně — vidět!
Lief ztrápeně zasténal a podíval se na bledá políčka, která tvořila pás přes celé pole. Našlápne kameny! Cesta, která bude vždy bezpečná, protože i když tráva dokázala obrůst kámen, chytače mohou růst jen v hluboké hlíně.
On s Jasmínou právě stáli na kamenech. Barda ležel v běsnící jasně zelené hmotě. Ale řada kamenů se táhla vedle něj.
„Jasmíno! Ta světlá místa jsou bezpečná!“ sykl Lief. „Vrať se po nich!“ Vyskočila na nohy, aby ho uposlechla. Lief pak rychle strhnul lano ze svého opasku a vydal se za ní.
Když ji dostihl, Jasmína nelítostně bodala do chytačů, které držely Bardu. Rostliny se chvěly a trochu ucukávaly. Lief strčil konec lana Bardovi pod hrudník. Pak se nebezpečně naklonil, aby ho protáhl pod ním na druhou stranu, zavázal ho na uzel a pevně utáhl v podpaždí.
„Pomoz mi, Bardo!“ ztěžka oddechoval a táhl vší silou. A Barda z posledních sil zabral, zasténal a prohnul se.
Paže se mu konečně uvolnily. Rukávy kabátu měl roztrhané na proužky a nasáklé krví. Nenasytná ústa pod ním se doširoka rozevírala.
Jasmína znechuceně vycenila zuby a vrhla se na listy kolem Bardových uvězněných nohou. Lief znovu zatáhl za lano. Tentokrát mu Barda mohl trochu pomoci. Z rozdrásaného masa se mu samovolně řinula krev, až skoro ztratil vědomí.

Ale nakonec se jeho nohy začaly nekonečně pomalu osvobozovat, dokud nebyly úplně volné.
Jasmína s Liefem ho překulili na nášlapný kámen a začali ho napůl nést a napůl táhnout ke kopcům.
Hluk ze silnice přešel ve škodolibý řev. Strážci si vymysleli novou zábavu. Pět z nich na Tomáše mířilo nožem. Ostatních pět táhlo koně k poli chytačů. Vyděšené zvíře, které cítilo hrozící nebezpečí, se vzpínalo, skákalo a řvalo hrůzou.
Strážci jásali. Tomáš na ně křičel, ať přestanou, ať přestanou! Jeho mohutná hnědá postava s korunou zlatých vlasů byla skoro skrytá v tlačenici šedých uniforem.
Liefovi tuhla krev v žilách. „Jasmíno, rychleji!“ vykřikl. Stromy už nebyly daleko. Ještě pár kroků…
Vtom se ozval hrůzostrašný řev. Lief vzhlédl. Strážci padli k zemi s rukama přitisknutýma na očích. Tomáš klopýtl dozadu a z těla mu jako kouř začalo proudit oslepující žluté světlo. Pak se před ním zvedla další postava, která v záři nabírala podobu. Zlatý obr, s divokou hřívou tmavě hnědých vlasů.
„Šámot,“ zašeptal Lief.
Obr měl tělo pokryté zlatou kožešinou. Žluté oči mu sršely nelítostným hněvem. Špičky jeho tlustých prstů byly ukončeny hrozivě zahnutými hnědými drápy. Skočil po vyděšeném koni a stáhl ho do bezpečí. Pak zavrčel jako zvíře a začal chytat křičící, kroutící se Strážce, třásl jimi jako hadrovými panenkami a trhal je na kusy.
Lief s Jasmínou stáli ztuhlí hrůzou. Tomáš se postavil a uviděl je. „Utíkejte!“ zakřičel. „Jak jednou začne, neumím ho zastavit! Zmizte mu z očí!“
*
V bezpečí stromů Lief s Jasmínou obvázali Bardovi děsivě vypadající rány, zabalili ho do přikrývek a dali mu med Včelí královny. Ale krvácení ne a ne přestat a Barda se ani nepohnul. Začalo pršet, bylo mokro a chladno.
Lief zoufale hledal nějaké přístřeší. Pak užasle vykřikl. Nedaleko od nich, jako by někdo vyslyšel jeho modlitby, stála stará kamenná chatrč, skoro skrytá křovím. No jistě! Našlápne kameny musely kdysi vést k někomu domů.
Zatímco Krej neklidně poletoval nad nimi, Lief s Jasmínou odvlekli Bardu do chatrče. Uvnitř byla tma, protože malá okénka byla úplně špinavá. Zatuchle, nepříjemně to tady páchlo. Ale bylo zde sucho a ohniště bylo zarovnané klacky a suchou trávou.
Dotáhli Bardu dovnitř a Jasmína během chvilky rozdělala oheň. Dřevo, vyschlé na troud, zapraskalo, když se objevily první plameny. V malé místnosti se rozblikalo světlo.
A právě pak si Lief všiml čehosi v koutě.
O zeď se opíraly dvě kostry. Na kostech jim stále visely útržky šatů a na lebkách vlasy, takže Lief poznal, že to byli muž a žena, kdo tu žili a nakonec zemřeli. Potom uviděl, že žena chová v náručí další malou hromádku kostí zachumlanou v útržcích šály — kosti malého děťátka.
Na čele mu vyrazil pot. Přinutil se udělat krok blíž a pak další. U nohou muže něco leželo. Plochá plechová krabice.
„Ne!“ Jasmínin tlumený hlas byl plný hrůzy, ale Lief se nezastavil. Zvedl krabičku a otevřel ji. Uvnitř byl list pergamenu popsaný černým písmem. Zamžoural na něj a před očima se mu roztančila děsivá slova. Zhluboka, rozechvěle se nadechl.
„Co je to?“ zašeptala Jasmína.
Lief přečetl lístek nahlas. Jeho hlas zněl slabounce jako hlas někoho úplně jiného.

Lief bezmyšlenkovitě zmačkal dopis v ruce a zíral na kosti. Nedokázal uvěřit tomu, co viděl.
Následník trůnu Deltory není v bezpečí úkrytu a neceká na ně. Následník je celou tu dobu mrtvý.
„Tenhle Endon byl muž, který si nezasloužil být králem,“ řekla nelítostně Jasmína. „Slaboch a mrzout, plný soucitu sám se sebou. Toho jsem se vždycky bála.“
Lief se přinutil promluvit. „Jsi krutá, Jasmíno!“ zašeptal. „Když psal tenhle dopis, právě přišel o všechno, co miloval. Byl zoufalý.“
„Za svoje ztráty si mohl sám!“ vyštěkla Jasmína. „Kdyby byl dost odvážný, aby se pro jednou spolehl sám na sebe, přežili by stejně jako moji rodiče. Je tady dříví. Venku jsem zaslechla bublat potok. Jsou tady lesní plody i další potrava.“
Zlostně zavrtěla hlavou. „Ale ne! Stále jen hledal někoho, ke komu by natahoval ruku a kdo by se o něj staral, pomoci sobě nebo svojí rodině se ani nepokusil. A tak skončili na tomhle pustém místě, bez jídla a v zimě, a jeho žena a její malé zemřely.“ Oči se jí zalily slzami, když hleděla na ten drobounký, otrhaný uzlíček, který ležel ženě na srdci.
„Nikdy se nedozvíme, jak to opravdu bylo,“ řekl Lief ztěžka. „Ale jednu věc víme. Bez následníka, který by oblékl Pás, nemůžeme Deltoru zachránit.“
Cítil tlak na prsou, udělalo se mu špatně od žaludku. Barda umírá, pomyslel si. Umírá pro hledání, které bylo ztracené dřív, než začalo. A matka s otcem! Kolik toho museli vytrpět! A to všechno pro nic. Pro nic! Otcův plán pomoci příteli a ukrýt následníka vedl jen ke smrti a utrpení. Kdo mu napovídal tu lež, že Pás zůstane neporušený, dokud je následník naživu?
Píše se to snad v Kouzelném pásu Deltory? Lief zapátral v paměti. Ne! Byl si jistý — naprosto jistý —, že v malé knížce se o ničem takovém nemluví. Proč ho to nenapadlo už dřív?
Protože jsem prostě věřil tomu, co mi řekl táta, pomyslel si zachmuřeně. Podobně jako jeho otec nepochybně věřil někomu dalšímu. Možná Prandinovi. Nebo dokonce samotnému Endonovi. Zoufale svěsil hlavu v bolestné beznaději.

7. BAHNOV

Povoz se kymácel po cestě. Zvonky na otěžích cinkaly. Ale Tomáš nezpíval. V šeru vozu seděl Lief s Jasmínou a zraněného Bardu měli uloženého mezi sebou, aby ho ochránili před nejhoršími otřesy.

Než je Tomáš našel, strávili skličující hodinu u ohniště v chatrči. Lief se zachvěl, když si vzpomněl, co se stalo ve chvíli, kdy Tomáš uviděl kostry a přečetl si dopis.
Jeho obličej potemněl. Hruď se mu začala vzdouvat. Najednou pevně zavřel oči a semknul rty. „Ne! Ne!“ slyšel Lief, jak si Tomáš mumlá pro sebe, když se odvrátil a pěstmi začal mlátit do kamenných zdí. A Lief věděl, že se vzpírá Šámotoví a snaží se udržet svého nezkrotného bratra pod kontrolou. Za pár chvil byla bitva vyhraná. Tomáš se obrátil k nim s vyčerpanou, ale klidnou tváří. „Co se nedá změnit, s tím se musíme smířit,“ řekl zachmuřeně. „Teď máme povinnosti k těm, kteří žijí.“
Sklonil se nad Bardou. „Ach — je to moje chyba,“ zabručel. „Myslel jsem, že znáte pole chytačů.“
„Přežije to Barda?“ Liefovi se sevřelo hrdlo, když vyslovil tu otázku.
Tomáš skousl ret a na okamžik zaváhal. „V Bahnově bude mít teplo a klid,“ řekl nakonec.
Sehnul se a zvedl Bardu tak snadno, jako by ten velký muž byl pouhé dítě. Pak odkráčel z chatrče, aniž se ohlédl. Lief s Jasmínou se vlekli za ním a oba si dobře uvědomovali, že na otázku neodpověděl.
Mlčky kráčeli mezi stromy k místu, kde začínaly našlápne kameny, a pak si opatrně hledali cestu přes pole chytačů.
Před nimi stál osamělý vůz, vedle něj čekal kůň. Stromy, které předtím ležely přes cestu, byly odhozené stranou. Zbytky jídla, zásoby a odpadky byly smetené pryč, jako by je odvál silný vítr.
Po Strážcích nezbylo ani stopy, až na pár útržků šedé látky od krve, které se sem tam válely po zemi. Liefa zamrazilo, když si uvědomil, že Šámot zvolil nejsnazší způsob, jak se zbavit zbytků obětí. Chytače poblíž silnice teď byly dobře nakrmené.
*
O několik hodin později začali cítit odporný zápach hniloby a plísně, který pronikal do vozu, dokud zcela neprosákl nehybný, prašný vzduch uvnitř. Jasmína zhnuseně nakrčila nos. „Co to je?“ zašeptala.
Lief pokrčil rameny, pak se přidržel, když se vůz prudce zhoupl, jako by jel po nerovném terénu.
Pohlédl na hrubé obvazy, kterými měl Barda ovázané nohy a paže. Byly nasáklé krví. Barda vypil trochu vody, a když mu ústa pomazali medem Včelí královny, olízl si ho ze rtů. Ale neotevřel oči, ani nepromluvil.
Ten med je to jediné, co ho drží při životě, pomyslel si Lief. Ale jak dlouho ještě? Jak dlouho? Proboha, ať už jsme v Bahnově!
Aby se mohli o Bardu náležitě postarat. Aby mu mohli omýt rány a dát mu čisté obvazy. Aby — na to Lief nechtěl ani pomyslet — aby mohl zemřít nerušené, v pohodlí na teplém lůžku a ne v tomhle studeném, roztřeseném, smradlavém voze, pokud má Barda skutečně zemřít.
V tu chvíli k jeho překvapení povoz zastavil. Zadní dveře se rozletěly a Lief s Jasmínou vylezli ven.
Déšť ustal. Slunce zapadalo a zaplavilo nebe temně oranžovým světlem, které osvětlovalo podivný a hrůzostrašný výjev. Vůz stál uprostřed obrovské skládky. Obrovské, páchnoucí kopce hadrů, kostí, rozbitého nábytku a harampádí, pokrouceného šrotu a hnijících zbytků jídla vyrůstaly všude kolem nich. Mezi hromadami se ohýbali a belhali otrhaní, ztrápení lidé, kteří prohledávali odpad.
Lief se zlostně obrátil k Tomášovi. „Proč jsi nás sem vzal?“ obořil se na něj. „Musíme vzít Bardu do Bahnova!“ Tomáš beze slova ukázal na ceduli, která stála hned vedle místa, kde zastavil povoz.

Než Lief stačil cokoli říct, jeden z otrhaných sběračů odpadků se došoural k nim a ztěžka se při tom opíral o klacek. Přes jedno oko se mu táhla černá páska a kolem úst a nosu měl ovázanou šálu, nepochybně proto, aby se chránil před zápachem odpadků. Předklonil se a zdravým okem chtivě pohlédl na nově příchozí.
„Co tady hledáte, mohu-li se zeptat?“ zasípal skřehotavým hlasem. „Tady, mezi zbytky z Del?“
Lief s Jasmínou znejistěli. Nevěděli, co na to říct.
Sběrač se zachechtal. „Možná hledáte úkryt?“ zeptal se. „Pak pojďte se mnou. V Bahnově jsou všichni vítáni.“
Belhavou chůzí vyrazil a kličkoval mezi hromadami s lehkostí, kterou jistě získal dlouhodobými zkušenostmi. Společníci nevěděli, co jiného by měli udělat, a tak ho následovali. Lief s Jasmínou pěšky a Tomáš za nimi opatrně vedl koně.
Jak šli, míjeli řadu žalostných chatrčí vyrobených z kusů dřeva, plechu a hadrů. Lidé se krčili před barabiznami a třídili toho dne nasbírané poklady, nebo rozdělávali oheň k vaření. Někteří se na cizince zazubili. Ostatní se ani neobtěžovali zvednout hlavu.
Na zadní straně jedné z větších hromad bylo postavené masivnější přístřeší. Sběrač odpadků na ně kývl a Lief s Jasmínou se nejdřív letmo ohlédli na Tomáše a potom ho následovali dovnitř.
A tam je čekalo obrovské překvapení. Pod tenkou vrstvou plechu a prken stála bytelná budova. Byla mnohem větší, než vypadala zvenčí, protože byla kromě vchodu celá zabudovaná hluboko pod hromadou. Byla nejen prostorná, ale také čistá a dobře uspořádaná, s mnoha lehátky seřazenými úhledně podél stěn, na každém složená přikrývka a pod ním narovnané osobní věci.
Sběrač se k nim obrátil, narovnal se a sundal si pásku přes oko i šálu.
„Zmare!“ zvolala užasle Jasmína.
„Vy jste mě nepoznali?“ podivil se Zmar a rty se mu zkroutily do úsměvu. „To je báječné! Nečekali jste pevnost Hnutí zrovna na smetišti, co? Ale jaké by bylo lepší místo pro úkryt? Sem nikdo dobrovolně nechodí — dokonce ani Šedí strážci. A kdo se stará o chudé sběrače odpadků? Někteří z lidí, které jste viděli cestou sem, jsou skuteční sběrači — nešťastníci z Del, kterým vzali jejich živobytí. Ostatní — mnoho dalších — jsou naši lidé. Glok, Hloubák a dokonce i Zena jsou někde venku s ostatními. Dain šel pro vodu.“
Lief pomalu přikývl a snažil se to všechno pochopit—Takže nic není takové, jakým se to jeví, dokonce ani tady ne, pomyslel si.
„Zmare,“ řekla naléhavě Jasmína. „Barda je zraněný—

Musíme se o něj postarat. A…“ Pohlédla na Liefa. „Máme další zprávy. Velmi špatné.“
Lief zašmátral v kapse a vytáhl Endonův zmačkaný dopis.
Zmarovy tmavé oči ještě více potemněly, jako by nějak tušil, co ho čeká. Ale nevzal si lístek. Místo toho rázně zamířil zpátky ke dveřím.
„Na to bude dost času, napřed se podíváme na Bardu,“ řekl nevrle. „Přineste ho. Uděláme pro něj, co budeme moci.“
*
O něco později seděl Lief s Jasmínou u Bardovy postele. I oni již měli omyté a ovázané rány a veliký muž konečně ležel v klidu. Krvácení ustalo a za to museli poděkovat podivnému spojenci — Glokovi.
„Tohle se nezacelí pomocí obvazů,“ zamumlal Glok, který popadl Liefovo zápěstí a zkoumal ho. „Chytače vstřikují do těla cosi, co výrazně narušuje srážlivost krve.“
Přešel ke svému lehátku, prohrabal věci pod ním, pak se vrátil se špinavou sklenicí naplněnou šedou hmotou. „Potřete si ty kousance tímhle,“ nařídil jim.
„Co je to?“ zeptala se Jasmína a podezíravě přičichla k pastě.
„Jak to mám vědět?“ zavrčel Glok. „Ti, kteří to vyrobili, jsou už dávno mrtví. Ale můj rod to užíval v dávných dobách — pro hňupy a kojence, kteří zabloudili na chytačové pole.“
Jasmína potlačila vzteklou odpověď a obrátila se k Bardovi.
„Na něj s tím neplýtvejte,“ zavrčel Glok. „Už je stejně po něm.“
Jasmína se ani neobtěžovala s odpovědí a už mazala Bardovy vyčištěné rány. Glok si znechuceně odplivl a odšoural se pryč. Teď ho nebylo nikde vidět.
Lief unaveně vzhlédl. Nedaleko stáli Zena, Hloubák a Zmar, Tomáš vedle nich. Hlavy měli svěšené, obličeje vážné. Četli si Endonův dopis.
„Takže,“ slyšel Lief, jak si Zmar zhluboka povzdechl, „to je konec.“
Když si všimli, že je Lief s Jasmínou pozorují, přistoupili k nim. Zmar podal lístek zpátky Liefovi.
„Gnóm z Hory i Ralad sem přijdou, aby zjistili, že cestovali nadarmo,“ řekl.
Lief přikývl. „Všechny naše cesty byly k ničemu,“ procedil skrz strnulé rty.
Zenina tvář byla zastřená zármutkem. „Je to velmi těžké,“ povzdechla si tiše. „Tolik jsem — doufala.“
„Je dobře, že se naše naděje zmařily, pokud byly falešné.“ Do Zmarova hlasu se navrátila stará hořkost. „Brzy se všichni vrátíme na svá místa. A na každém kroku budeme vyprávět, co jsme zjistili, aby žádní další hlupáci neměli pokušení riskovat své životy pro zbytečnou věc.“
Vedle Liefa se něco ozvalo. Pohlédl dolů a srdce se mu rozbušilo. Barda se pohnul. Oči měl otevřené.
„Co — se děje?“ zeptal se Barda zesláble.
Jasmína ho pohladila po čele. „Nic se neděje,“ řekla konejšivě. „Teď odpočívej.“
Ale Barda netrpělivě pohnul hlavou a jeho oči se upřely na lístek v Liefově ruce. „Co je to? Ukaž mi to!“ dožadoval se.
Lief znal Bardu příliš dobře, než aby mu to dokázal odmítnout. Zdráhavě mu podal dopis, aby si ho Barda mohl prohlédnout, a vysvětlil mu, jak ho našli.
Barda zamžoural na ta hrozná slova. Pak se k Liefově údivu usmál. „A — tohle vás trápí?“ zeptal se.
Lief s Jasmínou si vyměnili vylekané pohledy. Barda blouzní. Jasmína se znovu sklonila nad postelí. „Spi,“ zašeptala, „potřebuješ si odpočinout, Bardo. Jsi zesláblý.“
„Možná jsem zesláblý,“ řekl Barda potichu, „ale ne tak slabý, abych nepoznal podvod, když ho vidím.“

8. PŘÍJEZD

Barda unaveně vzhlédl ke kruhu udivených tváří a znovu se usmál. „Tenhle dopis je zdařilý podvrh, to ano,“ zamumlal. „Písmo je velmi podobné tomu, které jsme viděli v Toře. Ale mozek, který vymyslel tahle slova, nebyl Endonův. Já…“
Hlas mu znejistěl, protože ho vyrušil hluk. Lief se rychle podíval a uviděl Daina, který k nim pospíchal ode dveří s očima plnýma otázek. Ale než stačil chlapec promluvit, Zmar se zamračil a položil si prst na rty. Lief se obrátil zpátky k posteli.
„Jak můžeš vědět, že ten dopis nepsal král Endon, Bardo?“ zeptala se jemně Jasmína. „Ty jsi ho neznal.“
„Já ne,“ zabručel Barda, „ale Jarred ano. Jarred mi mnohokrát vyprávěl o Endonových hrozných pocitech viny. Jemu samotnému to vehnalo slzy do očí, když vyprávěl o Endonově bolesti ve chvíli, kdy si uvědomil, jak zklamal Deltoru. Přesto v tomhle dopise, který má být Endonovým vzkazem, napsaným nedlouho po útěku z Del, o tom není ani slovo.“
„Máš pravdu.“ Lief cítil, že se pomalu probouzí z noční můry. „Ani jediné slovo na omluvu nebo vyjádření zármutku nad kýmkoli jiným než nad sebou a svou rodinou. A to není věrohodné. Ten lístek, ty kostry — bylo to nastražené, aby nás oklamaly! Proto stáli Strážci na tamtom místě. Aby donutili poutníky sejít z cesty, přímo do té chatrče. Celé to byl plán Pána stínů.“
Mám mnoho plánů…
„Jenže…“ Stejně jako Jasmína, ani Zmar očividně nebyl přesvědčený.
Barda netrpělivě pohodil hlavou. „Prohlédněte si pečeť dole na dopise. Neměla by tam být. Zpráva v Toře nenesla královskou pečeť. A proč? Protože Endon u sebe neměl pečetní prsten, když utíkal. Nemohl ji tam udělat. Pečeť měl vždycky u sebe Prandin a ten mu ji dával jen tehdy, když se měly podepisovat dopisy.“
„Jak to víš?“ zeptala se zvědavě Zena.
Barda si povzdechl. „Má matka, ať odpočívá v pokoji, byla chůvou Jarreda i Endona. Byla velmi upovídaná a řekla mi spoustu věcí o zvyklostech v paláci. Přiznávám, že někdy jsem poslouchal jen napůl. Ale zřejmě mi v paměti uvízlo víc, než si Pán stínů myslí.“
„A velmi jsi nám pomohl,“ zašeptal Hloubák s vykulenýma očima. „Nebýt tebe, vzdali bychom se všech svých nadějí.“

„Pak jsem aspoň k něčemu zůstal naživu," řekl Barda s nepatrným úsměvem. „Ale teď jsem velmi unavený." Oči se mu zavřely.
Jasmína se prudce nadechla a přitiskla ucho k jeho hrudi. Když se narovnala, měla bledý obličej. „Jen spí," zašeptala. „Ale srdce mu bije velmi slabě. Bojím se, že nás opouští."
Bezděčně natáhla ruku k Liefovi a ten ji sevřel. Oči se mu zalily slzami. Jak moc nás naše cesta změnila, pomyslel si, ochromený zármutkem. Jasmína ukazuje své pocity a hledá útěchu! Já se nestydím plakat! Jak by se tomu Barda smál.
Tomáš se dotkl jeho paže. „Netruchli dřív, než musíš, příteli," řekl potichu. „Barda je silný a veliký bojovník. Jen tak se nevzdá. A med Včelí královny už dřív dokázal zázraky."
Lief cítil, jak Jasmína stiskla jeho ruku ještě víc. Pak se vedle něj najednou cosi pohnulo. Rozhlédl se a uviděl, jak si Dain klestí cestu k posteli a kleká si vedle něj. Chlapcovy oči byly vlhké, ale tvář měl odhodlanou. „Barda nesmí zemřít," řekl. „Když se o něj budeme pečlivě starat, určitě se zotaví."
Jasmínina tvář zazářila vděčností, když pohlédla na Daina. Ale tentokrát Lief necítil žádné píchnutí žárlivosti. Pokud mají Bardu zachránit, potřebuje veškerou naději a pomoc, kterou mu mohou dát.
*
Ta noc a příští den utekly jako sen. Lief, Jasmína a Dain střídavě dávali pozor na Bardu, přemlouvali ho, aby si vzal med, vodu a pár lžic polévky. Čas od času se zdálo, že Barda trochu zesílil, probral se a dokonce i mluvil. Ale brzy ho znovu přemohla slabost a zanedlouho to bylo horší než předtím.
Jako by byl na zvolna klesající skluzavce, která se nedala zastavit. Teď už se probouzel čím dál méně.
Barda umírá, řekl si Lief. Musím se s tím vyrovnat, přesto se však nedokázal vzdát naděje. Jasmína už vůbec ne. A Dain jim byl skutečnou oporou, střídal je u lůžka na stále delší dobu a šetřil je, jak mohl.
Pomalu zapadalo slunce. Lief se právě chystal vstát od postele, když tu najednou zvenku uslyšel pronikavý výkřik. „Ak-Baba! Pozor!"
Najednou byl všude zmatek, jak lidé začali proudit dveřmi do úkrytu. Lief se horečně rozhlédl kolem. Kde je Jasmína? Pak si vzpomněl. Jasmína šla se Zenou a Dainem pro vodu. Protlačil se houfem u dveří a vyběhl ven. Téměř okamžitě uviděl ty tři, které hledal. Stáli s plnými vědry a dívali se nahoru na tmavý stín, který se blížil po oranžovém nebi.
„Jasmíno!" vykřikl Lief. „Uteč!"
Ale k jeho překvapení se Jasmína prostě jen otočila a unaveně se na něj usmála. Znovu se podíval nahoru a pak mu došlo, co ten stín je.
Nebyl to pták Ak-Baba. Byl to mil! Alsa, pokud se nemýlil. Obklopovalo ji třepotavé mračno černých ptáků. Jak přiletěli nad Bahnov, ptáci se oddělili a Alsa začala klesat k zemi. Malá postava v jejím vaku energicky mávala divákům.
Gla-Ton, hádal Lief, který přivřenýma očima pozoroval nebe, a zamával zpátky. Bystrá Gla-Ton s nabroušeným jazykem. Rozpoznal její statné tělo, kudrnaté hnědé vlasy. A koho jiného než Gla-Ton by napadlo požádat milá, aby ji rychle odnesl na schůzku? Starý Fa-Glin možná souhlasil uzavřít mír se svými sousedy mily. Ale Lief nepovažoval za pravděpodobné, že by zrovna on letěl s jedním z nich.
Teď už je tu zastoupeno šest ze sedmi rodů, pomyslel si Lief, když utíkal s Jasmínou přivítat návštěvníky. Měl bych být rozrušený. Měl bych být plný naděje.
A svým způsobem byl. Věděl, že po tomhle příletu bude následovat oslava a spousta povídání. Těšil se, až Gla-Ton všechno vysvětlí. Měl nesmírnou radost, že zase vidí Alsu. Ale strach, že ztratí Bardu, nad ním visel jako černý mrak, který zastřel každou myšlenku, každý pocit.
*
O několik dní později Lief seděl u Bardovy postele a napůl dřímal, když se někdo zlehka dotkl jeho ramene. Vyplašeně se otočil a pohlédl do páru vážných, černých knoflíkovitých očí usazených ve vrásčité modrošedé tváři.
„Manusi!" vykřikl, vyskočil a sehnul se, aby objal Ralada. „Ach, Manusi! Tys přijel!"
„Samozřejmě," řekl Manus. Obrátil se k muži se zlatou hřívou, který stál s Jasmínou vedle něj. „Náš přítel vládce města D'Or, zajistil, že jsem mohl přijet tak rychle. Nanion si rozumí s koňmi, na rozdíl ode mne. Hlavně proto, že dosáhne nohama na třmeny! Ale musím říct, že to byla nepříjemná cesta. Málem jsem umřel strachy a jsem otlačený od hlavy k patě!"
Nanion se zasmál. „Držet se roje včel v tak členité krajině je nelehký úkol," řekl. „A tenhle Ralad si stěžoval od samého začátku cesty až do konce. Ulevilo se mi, když jsme sem konečně přijeli a já se zbavil jeho reptání." Nanionovy oči však byly vřelé, když mluvil. Očividně se s Manusem dost spřátelili.
„Kde jsi vzal koně?" zeptala se Jasmína. „A tak krásného!"
Nanion pokrčil rameny. „Zajistil mi ho jistý obchodník," řekl. „Jen doufám, že má připravené dobré vysvětlení pro jeho vlastníky, až si pro něj přijdou."
„Troufám si říct, že má," řekl Zmar suše, když k nim přicházel. „Dobré vysvětlení je Tomova specialita. Takže — nakonec se přece jen rozhodl postavit na něčí stranu, co?"
Manus se usmál. „Ne tak úplně, řekl bych. Varoval Naniona, že blesk nikdy neuhodí dvakrát do stejného místa. Předpokládám, že tím měl na mysli, že od něj nemáme čekat žádné další laskavosti."
„Ale podle mě jen zapomněl, že už nám jednu laskavost prokázal," přerušil ho Nanion. „Krátce předtím, než jsem se s ním setkal, sdělil dvěma z mých lidí určité zprávy. Šedí strážci byli odveleni na západ. Očekává se, že tam dojde k boji."
Zmar prudce povytáhl obočí. „Opravdu?" zamumlal. Odtáhl Naniona stranou a nechal tak Manuse samotného s Bardou, Liefem a Jasmínou.
„Tohle je moc smutné," zamumlal Manus, když pohlédl na velkého muže, který tu nehybně ležel na posteli. „Nedá se nic udělat?"
Lief zavrtěl hlavou. „Neprobral se od úsvitu," odpověděl a znovu ho zaplavil smutek. „Myslím — že to už nebude

dlouho trvat.“
Manus svěsil hlavu. „Pak jsem rád, že jsem přijel včas,“ řekl potichu. „Protože pro mě to hodně znamená, znovu ho vidět. Má obrovské srdce.“
Zvedl hlavu a pohlédl Liefovi přímo do očí. „Neobětoval svůj život nadarmo,“ řekl. „Jasmína mi řekla, proč jste mě přivolali, ačkoli myslím, že jsem to už tušil. Vy tři jste uskutečnili zázrak.“
„Část zázraku,“ odpověděl Lief. „Ještě musíme najít následníka trůnu.“
„Proto jsme taky všichni tady, ne?“ podotkl potichu Manus. Postavil se. „Vychází měsíc. Je čas, aby se sedm rodů znovu spojilo. Je čas najít následníka.“

9. NÁSLEDNÍK

Podél stěn plápolaly svíčky. Tváře — vážné, vzrušené, vystrašené — tvořily půlkruh kolem těch sedmi. Všechny oči se upíraly na Pás, který ležel ve stínu na stole, kam ho Lief rozložil.
Stáli u Bardovy postele. Jasmína na tom trvala. „Ať už je kdekoli, možná nás slyší,“ řekla. „A i kdyby ne, má právo být u toho.“
Nikdo se s ní nepřel, ale všem bylo jasné, že Bardův dlouhý boj o život je téměř u konce.
Zena udělala krok vpřed. „Já, Zena z Tory, jsem zde,“ řekla důstojně a položila ruku na ametyst.
Další byla Gla-Ton. „I já, Gla-Ton za Gnómy z Hory,“ řekla s vysoko zdviženou hlavou, když pohladila elbait.
Lief nehnutě stál a pozoroval, jak i ostatní postupně jeden po druhém přistoupili k Pásu.
„Hloubák od Merů.“ Hloubákův obvykle srdečný hlas se třásl. Pokorně se dotkl lazuritu.
„Tomáš, lid z Plání.“ Tomáš vyčníval nad ostatními a jeho zlaté vlasy se zatřpytily, když se sehnul k opálu,
„Manus, za raladský lid.“ Manus přejel jemnými prsty po rubínu.
Glok se pomalu přisunul ke stolu. Tvářil se sveřepě a hrdě, když natáhl obrovskou tlapu k diamantu. „Jsem Glok, poslední z Jalisů,“ zavrčel. A Lief zatajil dech, když uviděl, jak z nezkrotných očí vytryskly slzy.
Pak byla řada na něm. Stiskl Bardovu ruku a přešel k Pásu. Obličeje diváků v přední řadě se mu točily před očima. Zachmuřená Jasmína s Fillim a Krejem na rameni. Alsa s tlapkami přitisknutými na ústa. Nanion, vládce města D‘Or, nedočkavý. Zmar, ostražitý. Dain, bledý a napjatý.
Lief položil ruku na zlatý topas. Za tebe, Bardo, pomyslel si. Za matku a otce a všechny doma. „Lief, z Del,“ řekl věcně.
Pohlédl dolů. Pás byl skoro zakrytý rukama, které se ho dotýkaly. Sedm rukou, všech barev a tvarů, se tisklo dohromady za společnou věc.
Zena znovu promluvila, aby vyslovila slib, na němž se usnesli.
„My, zástupci sedmi rodů, společně obnovujeme náš dávný slib sjednotit se pod silou Kouzelného pásu Deltory a přísaháme věrnost Adinovu právoplatnému následníkovi.“
„Přísaháme,“ řeklo těch sedm jednohlasně.
A Lief ucítil, jak se mu Pás zahřál pod prsty. Projel jím záchvěv. Mezi prsty mu zlatě zářil topas. Mysl se mu vyjasnila. Pás se zahříval, byl čím dál teplejší, až byl tak horký, že byl Lief nucen odtáhnout ruku stejně jako ostatních šest. Ale v té chvíli už to věděl.
Následník je tady, v téhle místnosti.
Zvedl hlavu. Pohledem přelétl přes ty, kdo se shromáždili kolem, a zastavil se na jednom z nich. Na jednom, jehož tělo se třáslo, ale jehož obličej zazářil, když postoupil vpřed.
Dain.
Jak jsem mohl být tak slepý? pomyslel si Lief, který jen užasle hleděl, zatímco davem se rozléhaly překvapené povzdechy. Jak to, že jsem to nepoznal?
Dain, jehož samotné jméno je klíč. Přesmyčka vytvořená z písmen, ze kterých se skládalo také jméno Adin. Dain, který vyrostl na osamělé farmě, nedaleko odtud. Který se naučil starodávnému královskému umění lukostřelby a kterého rodiče tolik naučili o historii Deltory. Dain — který byl tichý, poslušný a poctivý jako jeho. otec, tmavý a jemný jako jeho toranská matka. To jméno, které dal svojí matce — Šran — byla jen Šarn v jiné podobě. Přesto to nikdo neviděl. Jak dobře skrýval své velké tajemství! Jen jedinkrát ho skoro odhalil. Když ležel u popraskaného kamene v srdci Tory, omráčený a zničený otřesem a zoufalstvím.
Napětí v místnosti zhoustlo, když Lief zvedl Pás a pomalu vykročil vpřed.
Dain vyčkával. Přestal se třást. Teď držel hlavu zpříma. V držení jeho těla byla znát klidná důstojnost. Jemná kůže na tváři a rukou vyzařovala světlo.
Můj otec sloužil a ochraňoval jeho otce, pomyslel si Lief. Teď budu já sloužit a ochraňovat jeho.
Natáhl ruce. Pás mu volně visel mezi prsty, poprvé na něj dopadlo světlo. Pocítil podivnou neochotu předat ho dál.
Pohlédl na Jasmínu. S rozzářenýma očima přikývla.
Za tohle jsme bojovali, pomyslel si Lief. Takhle to mělo být. Zadíval se na Pás, naposledy pohlédl na kameny, které se blýskaly v ocelových medailonech. Tak těžce získaný, tak překrásný…
Pak zamrkal. Rubín nebyl červený, ale bledě růžový. Elbait byl temný jako kus skály. Ametyst zbledl do světlounce fialové. Liefovi se do hlavy nahrnula krev a srdce se mu rozbušilo.
„Nebezpečí! Zlo!“ zalapal po dechu. „Tady…“
Vzduchem zazněl hrůzostrašný výkřik. Něco obrovského a slintajícího se vřítilo do dveří. Pak se s duněním místností prohnal poryv větru, sfoukl svíčky a odhodil Liefa do tmy. Poslepu šmátral po tvrdé podlaze, svíral Pás, volal Jasmínu i Daina. Vítr se mu opřel do tváře. Slyšel, jak se něco zhroutilo, a další rány, jak lidé padali a nábytek odlétal stranou, až se roztříštil o zdi.
„Liefe! Pás!“ slyšel křičet Daina. „Dej mi ho! Rychle…“

Jeho hlas přehlušil vítr, křik a nelítostný vzteklý řev.
Lief se vydrápal na nohy a začal se potácet skučícím větrem a tmou směrem, odkud předtím slyšel Daina.
Něco proletělo vzduchem, nesmírnou silou ho to zasáhlo do prsou a srazilo zpátky na Bardovu postel, přeletěl přes ni, snažil se nadechnout a usilovně se pokoušel vstát.
Pak se ozval strašlivý rachot ode dveří a vítr ustal stejně náhle, jako začal.
Rozhostilo se děsivé ticho, přerušované jenom sténáním a vzlykotem zraněných. Liefovi se točila hlava. Odsunul se od postele. V tu chvíli se Barda probral.
„Zima…“ zašeptal těžce Barda. Lief si uvědomil, že při svém pádu strhl přikrývky z postele. Horečně šmátral kolem sebe ve tmě, našel je a snažil se je zase co nejlépe rozprostřít přes Bardu. Pak se mu s bolestí na hrudi podařilo vstát.
„Daine!“ slyšel volat Zmara. „Daine! Ozvi se!“
Ale nikdo mu neodpověděl.
Někdo pomocí uhlíků z ohně zapálil pochodeň. Glok. Lief zahlédl jeho zvířeckou tvář, tajemně osvícenou mihotavým světlem. Glok měl na čele obrovskou ránu. Jedno oko mu natékalo a tmavlo. Ale přesto držel pochodeň vysoko a mával s ní ze strany na stranu, takže po stěnách poskakovaly veliké stíny.
Lief uviděl Alsu, stočenou na podlaze jako veliký kámen. Gla-Ton se potácela mezi pozůstatky stolu, na kterém předtím ležel Pás; Zmar stál s tváří potřísněnou krví; Zena se přidržovala Manuse; Jasmína uklidňovala Filliho. Dveře byly vytržené z pantů. Východ byl zatarasený hromadou popadaného dřeva a suti…
A Dain byl pryč. Jeho dýka ležela na podlaze, kde ji upustil. Lief k ní omámeně zamířil, sehnul se a zvedl ji. Špička čepele byla od krve. Dain se pokusil bojovat s útočníkem, ale neměl šanci.
Lief zasunul dýku za opasek a pomyslel na předávání Kouzelného pásu, kdy na okamžik zaváhal. Možná kdyby nepodlehl tomu pocitu neochoty — kdyby podal Pás Dainovi hned —, nic z toho by se nestalo. Dain by byl v bezpečí. Oni všichni by byli v bezpečí.
Znechucený bolestí a pocitem viny pohlédl na své ruce a zvedl se mu žaludek, když si uvědomil, že už nedrží Pás. Rozrušeně se rozhlížel kolem, pak si uvědomil, že — no jistě — musel ho upustit Bardovi na prsa, když narazil o postel. Je v bezpečí, schovaný v přikrývkách. Během chvilky si ho vezme. Až se mu přestane točit hlava. Až zas bude moci normálně dýchat. Až ho přejde tahle nevolnost.
Sesul se na zem a skrčil se tam jako raněné zvíře.
„Unesli Daina!“ zašeptal Hloubák.
„Udělalo to zvíře temnot,“ zabručel Glok. „Viděl jsem ho, když vpadlo dovnitř. Vlk — obrovský — se žlutou tlamou. Pak se proměnil v ďábla. Ještě většího. Slizkého a červeného jako krev!“
Liefovi přišla na mysl děsivá myšlenka. Navlhčil si rty, ale bál se ji vyslovit.
Glok přimhouřil oči. Namířil tlustý prst na Liefa. „Ty něco víš!“ zavrčel. „Vidím ti to ve tváři. Co to bylo?“
Liefovi se slova zasekla v hrdle, když promluvil „Vypadá to — jako…“
„Jako poslední a nejpodlejší ze všech dětí čarodějky Thegan,“ dokončil za něj Zmar. „Jediný z těch odporných potomků, který se stále plíží po severovýchodě, Ichabod.“
„Byli jsme prozrazeni,“ zasyčela Gla-Ton.
Glok vycenil zuby a rozhlédl se po místnosti. Jeho oči se upřely na Manuse. „Ty jsi přišel ze severovýchodu, Ralade,“ zavrčel a zaťal pěsti. „To ty jsi sem přivedl tu nestvůru! Přiznej to!“
Roztřesený, příliš vylekaný a vystrašený, než aby byl schopen mluvit, Manus zavrtěl hlavou. Nanion z města D‘Or se postavil vedle něj. „Pokud nás někdo sledoval, nevěděli jsme o tom,“ řekl stroze. „Nech si své urážky, Jalisi.“
„Ne… nebojujte… spolu.“ Ta slova byla tichá, zastřená. Ale prolomila zlostné ticho jako výkřik. Protože to byl Barda, kdo promluvil — Barda, který se pokoušel posadit, rozhlédnout se kolem. Jasmína pronikavě vykřikla a utíkala k němu s rozcuchanými vlasy. Bledou tvářičku jí ozařovalo světlo lucerny, kterou se jí mezitím podařilo rozsvítit.
„Boj… nám k ničemu nebude!“ řekl Barda, jehož hlas o poznání zesílil.
„To je zázrak!“ vydechla Zena s vykulenýma očima.
To ten Pás, pomyslel si Lief. Pás. Určitě.
Ale to už Zmar kráčel ke dveřím. „Musíme se odtud vyhrabat a pustit se za nimi,“ vyštěkl. „S každou chvilkou zpoždění je Dain blíže smrti!“
„Ten už je mrtvý,“ zavrčel Glok. „Netvor už ho touhle dobou bude trhat na kusy.“
Zmar trhnul hlavou, jako by si právě na něco vzpomněl. „Kde je Tomáš?“ zeptal se ostře.
V tichu, které následovalo, uslyšeli tlumený zvuk. Škrábání, které přicházelo ze suti, která ucpala vchod.
„Tomáši!“ vykřikl Zmar.
„Ano!“ odpověděl slabý hlas. „Tady jsem. Uvězněný. To stavení se na nás zřítilo, když jsme se snažili vyrazit za nimi. Dokonce ani Šámot nás nedokázal dostat ven. Zmare — to byl Ichabod. Ichabod má Daina!“
„To jsme si mysleli,“ zabručel Zmar.
„Nic jsem neviděl, ale slyšel jsem ho, jak se smál, když utíkal,“ zavolal slabý hlas. „Smál se Dainovi. Říkal — že jestli je Dain král, pak ho rozhodně musí vzít tam, kam král patří. Do Del.“

10. SILNICE DO DEL

Dostal Ichabod příkaz zajmout následníka? Nebo to byl jeho vlastní nápad? To se teď nedalo nijak zjistit. Ale jednou věcí si Lief mohl být jistý. On a jeho společníci udělali přesně to, co si slibovali, že nikdy neudělají. Dovedli Pána stínů k následníkovi trůnu.
A ještě něco je jisté, pomyslel si Lief, zatímco si spolu s ostatními prokopávali cestu ven z úkrytu, který se proměnil v jejich vězení. Pokud Daina unesli do Del, musejí se vydat za ním — třeba i sami, pokud to bude nutné.

Ale nikdo ani na okamžik nezapochyboval. Sedm rodů zůstane sjednocených. Za svítání skupina vyrazila do Del. Alsa se s nimi loučila se slzami v očích. Zmar neotálel a začal plánovat.
„Budeme cestovat v malých skupinách, dostatečně daleko jedna od druhé, abychom na sebe neviděli," řekl. „Tak máme větší šanci dostat se do Del nepozorovaně."
„Nedostaneme se tam nepozorovaně, pokud je mezi námi špeh," zabručela Gla-Ton.
Zmarův obličej ztvrdl. „Nikdo ani na okamžik nezůstane sám, až na Tomáše, který bude řídit vůz," odsekl. „Chce snad někdo zpochybňovat Tomášovu věrnost?"
Jak se dalo čekat, nikdo se toho neodvážil.
Vůz jel první, s Bardou ukrytým uvnitř. Stále byl slabý, ale odmítal zůstat pozadu. Na pravém křídle putoval Manus s Nanionem, na levém Gla-Ton a Hloubák. Výpravu vzadu uzavírali Zmar, Zena a Glok. A uprostřed šel Lief a Jasmína s Fillim a Krejem.
Lief stále nesl Dainovu dýku. Byla pro Daina drahocenná. Dostane ji zpátky — to si Lief přísahal. Hrot její čepele byl stále od krve. Ať Lief dělal cokoli, nepodařilo se mu ji vyčistit.
V dálce vidím Del-ijó,
Del-ijó, Del-ijó!
Chvíli spánku, pak vjedem
do Del-i, el-ijó!
Tomášův hlas zněl tak srdečně, jako by byl skutečně obyčejný kočovný obchodník. Ale jeho vzkaz byl jasný. Viděl předměstí Del. A zastavoval k odpočinku.
„Proč musíme zastavovat?" reptala nazlobeně Jasmína.
Lief na ni pohlédl. „Protože jsme se tak domluvili," uklidňoval ji. „Protože chceme přijet do Del po setmění. A jsme unavení. Budeš spát jako první."
Šli podél silnice, kde byli dobře zakrytí hustým křovím. Lief se díval, jak se Jasmína uložila k odpočinku. Věděl, že usne během chvilky. Vždycky to tak bylo, bez ohledu na to, o jak nepohodlné místo šlo, nebo jak nebezpečné časy zrovna prožívali.
Posadil se, opřel se zády o strom a dotkl se Pásu, který měl zase připnutý kolem beder. Pás zastavil Bardovu pomalou, ale jistou cestu k smrti. Ale jak? Žádný z drahokamů rozhodně nemá moc léčit slabost způsobenou ztrátou krve. Možná diamant…
Potichu vytáhl Kouzelný pás Deltory a našel část o silách diamantu.

† Diamanty… dodávají odvahu a sílu, ochraňují před morem a pomáhají ve věcech skutečné lásky.

Přesto to Liefa neuspokojilo. Netrpělivě listoval stránkami a tu a tam si přečetl vybrané věty. Některé už zapomněl. Ale většina z nich mu byla důvěrně známá.

† Ametyst… uklidňuje a konejší. Mění barvu v přítomnosti nemoci, ztrácí barvu blízko otráveného jídla nebo pití…

† Topas ochraňuje svého nositele před hrůzami noci. Má moc spojit živé se světem duchů. Posiluje a vyjasňuje mysl…

† Elbait… ztmavne v blízkosti zla a když je porušena přísaha. Je lékem na rány a vředy a protilátkou jedu.

† Veliký rubín… zbledne v přítomnosti zlých sil nebo když hrozí nějaké nebezpečí. Zahání zlé duchy a je protilátkou hadího jedu.

† Opál… dává nahlédnout do budoucnosti a pomáhá těm, kdo mají slabý zrak… Opál má zvláštní vztah s lazuritem, nebeským kamenem, který je mocným talismanem.

Lief netrpělivě zaklapl knížku. Jasmína se pohnula a pak najednou otevřela oči.
„Promiň…" začal Lief. Ale ona zavrtěla hlavou.
„Něco se blíží," sykla a posadila se. „Vůz tažený koněm. Jede z Del."
Brzy i Lief uslyšel pomalý dusot kopyt a rachot kol. Vykoukl mezi keři a ke svému úžasu uviděl Tomášův povoz, který se k nim těžkopádně blížil. Nebylo slyšet žádné cinkání, protože zvonečky z koňských otěží byly sundané.
Tomáš zpíval, ale velmi, velmi potichu. Nikdo, až na lidi velmi blízko silnice, ho nemohl slyšet. Jak se blížil, Lief slyšel, že si prozpěvuje pořád dokola tutéž sloku.

Vylez, Větvičko a Ptáčku!
Ostatní už spí-ijó.
Vyrazíme za zatáčku,
musíme do Del-ijó!

„Mohla by to být léčka," zašeptala Jasmína. „Mohl by to být el."
„To si nemyslím," odpověděl šeptem Lief. „Volá nás falešnými jmény, která jsme si dali v Ritmeru. Musel mu je prozradit Barda."
„Glok je také zná!" sykla Jasmína. Ale to už Lief lezl z křoví. Povzdechla si a následovala ho.

Tomáš je uviděl, zeširoka se usmál a zastavil povoz.
„Tak tady jste," řekl potichu, když slézal z kozlíku, pozadu k Bardovi, rychle."
„Ale tohle nebylo v plánu!" namítl Lief. „Máme se sejít s ostatními v lesíku u hradeb Del, hned po setmění. Jestli teď pojedeme s tebou, dorazíme tam před západem slunce a sami."
„Přesně tak," přikývl Tomáš. „Barda vám všechno vysvětlí. Povídali jsme si. Otevřel jsem mu novou sklenici medu, než jsme vyrazili na cestu, a zdá se, že mu to udělalo dobře. Podívejte!"
Doširoka otevřel dveře vozu. A tam seděl Barda a zubil se na ně.
„Bardo! Jsi v pořádku!" zvolala Jasmína.
Barda pokrčil rameny. „Ne tak úplně. Nebyl bych zrovna štěstím bez sebe, kdybych musel bojovat s elem." Zeširoka se usmál. „Ale určitě bych mohl dát co proto malému pirátovi, aby měl na co vzpomínat. Teď si nastupte, rychle. Musíme odtud zmizet."
„Proč?" dožadoval se Lief, zatímco s Jasmínou neochotně uposlechli.
„Když dorazíme do Del před západem slunce, Tomáš může vjet přímo dovnitř. Bude vypadat jako kterýkoli jiný obchodník, který spěchá domů, než začne platit zákaz nočního vycházení," vysvětlil spěšně Barda. „Brány jsou tou dobou vždycky přecpané lidmi. Strážci se nebudou obtěžovat tím, aby vůz prohledávali. A když bude stát s ostatními vozy na dvoře vedle tržiště, nikdo si ho nevšimne. Až bude tma, můžeme vyklouznout ven."
„Ale proč měnit plán?" Lief z toho byl celý zmatený,
Bardovi po tváři přeběhl žalostný výraz. „Za prvé, protože je důležité dostat Pás k Dainovi, ať je uvězněn kdekoli. My tři, aspoň doufám, to sami zvládneme líp. A za druhé…" Zarazil se.
„Za druhé," řekl potichu Tomáš, „my dva jsme si jistí, že v naší skupině je špeh. Ten špeh má možná tajný způsob, jak se dorozumívá s Pánem stínů — způsob, který by nikoho nenapadl. Pokud je to tak, možná už v Del o našem plánu vědí. Mohli bychom vjet přímo do pasti. To nemůžeme riskovat. Nemůžeme riskovat, že přijdeme o Pás."
„Tak jsme se rozhodli jet na vlastní pěst," řekl Barda. „A nikomu dalšímu o tom neříct."
„Ani Zmarovi?" zeptala se Jasmína s očima navrch hlavy.
Tomáš s Bardou si znovu vyměnili pohledy. „Ne," řekl Tomáš věcně a zavřel dveře. „Ani Zmarovi."

11. NÁMĚSTÍ

Další nudná, kodrcavá hodina jízdy. Tomášův hlas, který potichu zpíval a říkal, co vidí. Děsivé, napjaté minuty, když vůz zpomalil a přidal se k řadě vozů, projíždějících branami města. Výkřiky Strážců. A pak náhlé, bolestně známé zvuky Del. Kola, zvony, křik lidí, strkanice, nárazy do stěn povozu, zatímco se pomalu kolébal zaneřáděnými dlážděnými ulicemi.
A nakonec… ticho. Zápach hnijící zeleniny. Kroky, které pomalu přešly k zadní části vozu.
Cvaknutí západky. Otevírá se škvíra ve dveřích. Vní nervózní tvář Tomáše, který nakoukl dovnitř, a za ním stmívající se nebe s oranžovou září. Tomáš nastupuje do vozu, zavře za sebou dveře a zajistí je,
„Zdá se, že je všude klid," zašeptal. „Ulice jsou prázdné. Nikde kolem nejsou žádní Strážci."
„Tak kde jsou všichni?" sykla Jasmína. Natáhla ruku k Fillimu, který zakňoural a tiskl se jí k límci.
„Del je veliké město," zabručel Barda. „Možná hlídají hradby. Možná jsou kolem paláce…"
„Nebo možná čekají venku za hradbami v malém lesíku — na nás!" řekl Tomáš.
Lief se zachvěl. To by znamenalo, že mezi nimi skutečně byl špeh. Znamenalo by to, že jejich přátelé se v tuhle chvíli řítí do pasti. Chtěl něco říct, ale Barda ho zastavil zvednutou rukou.
„Pokud je to tak," řekl nelítostně, „musíme být jenom rádi, že Pás je tu v bezpečí s námi. Ale naši přátelé nebudou bez ochrany. Tomáš teď půjde na místo setkání, pokud se mu podaří utéct z města."
„Uteču, ať tak či onak," řekl odhodlaně Tomáš. „A půjdu na tu schůzku. Abych všechno vysvětlil — nebo si vyřídil účty." Stiskl Bardovi ruku, pak Liefovi a potom Jasmíně. „Hodně štěstí," řekl chraplavě. „Kéž se znovu a brzy setkáme."
Čtyři společníci mlčky vylezli z vozu. Krysy ohryzávající hromady zbytků zeleniny zapištěly a rozprchly se na všechny strany. Tomáš poplácal starého koně, který okusoval povadlý zelený list. „Počkej na mě," zamumlal. Kůň přikývl a tiše zafrkal.
Společně se proplétali řadami otlučených vozů, až se vyplížili na konec malého dvora. Ale než stačili vejít na tržiště, uslyšeli náhlý rozruch. Někde se s prásknutím rozlétly dveře. Drsné hlasy a těžké boty se vyřítily ven, až se rozléhaly noční ulicí. Tmu prosvětlila záře mnoha loučí.
Společníci se honem stáhli zpátky do stínu dvora.
Hluk zesílil. Ozývaly se rány, bručení, skřípání kamene. Co se to děje? Lief už nedokázal dál ovládnout svou zvědavost, a tak opatrně vykoukl za roh.
Všude plály pochodně. Uprostřed náměstí pracovalo deset Šedých strážců. Sunuli obrovské kamenné kvádry na jedno místo, aby vyrobili stupňovitou pyramidu s plochým vrškem. Středem pyramidy vyrůstal vysoký stožár, který se tyčil do výšky a na místě držel díky kvádrům, které ho obklopovaly.
„Kde je to monstrum?" zařval jeden Strážce. „Ten Ichabod?"
„Je v paláci, krmí ho tam," zavrčel druhý. „Za chvilku bude tady, na další chod. Říká se, že má maso raději upečené."
Ozvala se salva škodolibého smíchu. Liefovi začala naskakovat husí kůže.
„Vylez tam nahoru, Baku 6!" vyštěkl další Strážce. „Budeme mít problémy, jestli nebudeme připravení, až přivedou ostatní." Zašel do stínu, a když se vrátil, vlekl něco, co vypadalo jako ranec hadrů.
„Takže už je mají, Baku 1?" zavolal první Strážce, který lezl na vrchol pyramidy. V ruce měl kus lana a sklenici oleje.
„Dostali je hravě. Věděli přesně, kde budou a kdy, nebo ne?" Bak 1 táhl ranec nahoru po schodech směrem ke stožáru.
„První dostali tu stařenu, aby na ně nemohla zkoušet ty svoje kouzla. Potom už to nebylo tak zlý. Ten veliký, obrovský

jim dal chvilku zabrat. A ta gnómka taky prý dělala potíže. Sama zabila tři Bodače a jednoho Perna. Ale nakonec ji přece jen svázali.“
Liefovi jako by se zastavilo srdce. Slyšel, jak společníci za ním zalapali po dechu, ale neobrátil se. Strnulý hrůzou pozoroval, jak Bak 1 vytáhl ranec nahoru ke stožáru a Bak 6 ho začal přivazovat.
Byl to Dain. Dain, kterému hedvábné vlasy padaly do očí. Chvílemi ve světle loučí zahlédl jeho bledý obličej. Zatímco ho Lief pozoroval, pomalu zvedl hlavu. Otevřel oči a vykulil je hrůzou.
Za Liefem se ozvalo hlasité supění a neklidný pohyb. „Ne!“ zasípal Tomáš. „Šámote! Ne, dokud jsou Strážci tak blízko Daina. Mají dýky, puchýře… Okamžitě ho zabijí, jestli zaútočíš teď. Počkej, moc tě prosím!“ Byl to krátký boj. Pak funění polevilo a pohyb ustal. „Tak konečně vzhůru, vaše veličenstvo?“ posmíval se Bak 1. „To je dobře.“ Mávl rukou a jeho druzi se začali plahočit nahoru k němu s náručemi plnými suchých větví. Když naskládali dřevo Dainovi kolem nohou a nakupili ho do výšky, Bak 6 ho pokropil olejem. „Takhle mu bude hezky teplo,“ pochechtával se škodolibě. Pak pohlédl vzhůru a zamžoural do světla pochodně. „Ostatní už vedou vězně,“ řekl. „Večírek může začít. Ale někdo by měl raději dojít pro Ladema. Baku 3 — jdi ty.“
„Nepřijde,“ zanaříkal Bak 3. „Od té doby, co slyšel zvěsti, že ty tři viděli na západě, se přestal bát. Je zamčený ve svém pokoji s tím zeleným světlem. Je vidět pode dveřmi. A víš, že…“
„Kvůli tomuhle přijde,“ zavrčel Bak 1. „Bude mít potíže, jestli to zmešká. Jdi!“
Zatímco Bak 3 s reptáním odkráčel, ozvalo se na kraji náměstí nejblíže k bránám města podivné šourání a cinkot. V příští chvíli uviděli skupinu klopýtajících postav. Některé táhli Strážci, jiné šly samy, ale nohy měly zatížené těžkými řetězy. Lief zkoumal jejich obličeje. Byla tam Gla-Ton, vlasy uhlazené, vlhké od krve, levou paži bezvládně svěšenou podél těla. Další šel Manus, který se třásl strachy. Za ním šli Hloubák s Nanionem a podpírali Zenu, která bezvládně visela mezi nimi. A za posledním ze Strážců táhli po břiše tělo, které bezvládně nadskakovalo na dlažebních kostkách, zápěstí mu krvácela, když se mu napnuté řetězy zařezávaly hluboko do masa… Glok.
Chyběla jediná osoba.
„Tak teď už to víme,“ zamumlal Barda.
Tomášovo obrovské tělo se celé rozechvělo. Lief na něj vystrašeně pohlédl.
Oči obra se upřely na Daina. Měnily barvu ze žluté na hnědou, z hnědé na žlutou. Ústa se mu zkřivila a tělo se mu chvělo, jak se snažil ovládnout Šámota. Jak dám znamení, Lief poběží k tomu chlapci,“ zavrčel zhluboka. „Vy ostatní — kryjte Liefa, jak nejlépe budete umět. My zařídíme ten zbytek. Ale držte se od nás stranou. Držte se stranou!“
Lief odtrhl oči od děsivé, kroutící se tváře, a znovu se rozhlédl. Vedle Daina teď stáli jen Bak 1 a Bak 6. Ale oba stále měli tasené dýky.
Liefovi ztuhly prsty, když sáhl po Dainově dýce. Jestli se mu podaří ve zdraví dorazit k Dainovi, použije tu dýku, aby mu přeřízl lana. To by se hodilo. To by…
Ale dýka byla pryč. Lief se podíval dolů, nechápavě zamrkal. Dýka mu musela vypadnout z opasku, aniž si toho všiml. Pravděpodobně když lezli do vozu na silnici do Del.
Sevřelo se mu hrdlo. Z nějakého důvodu mu tahle malá ztráta připadala jako znamení jeho velkého nezdaru. A to o sobě přemýšlel jako o ochránci krále. Jak pošetilé!
Pohlédl na Jasmínu, která strnule stála vedle něj. Oči měla zamhouřené a soustředěné, rty sevřené. Za ní se tyčil Barda s vytaseným mečem. Jeho obličej stále nesl známky nemoci, ale čelo měl zvrásněné odhodláním.
Lief se otřásl. Teď není čas na slabost. Obrátil se zpátky čelem k pyramidě a také vytasil meč. Meč, který mu vyrobil jeho otec. Ten by také mohl přeseknout lana. Mohl by osvobodit jeho krále. Pro tu věc se také hodí.
Bak 1 se krutě zašklebil, když skupina v řetězech zastavila před tribunou. „Čeká vás něco mimořádného,“ zavrčel. „Než zemřete, stanete se svědky velké události.“
Otráveně pohlédl dolů na Baka 3, který právě přispěchal. „Kde je Ladem?“ zavrčel.
Bak 3 zavrtěl hlavou. „Neotevřel mi dveře!“ oddechoval. „Říkal jsem ti to!“
„Pak začneme bez něj!“ vyštěkl Bak 1. „A on si ponese následky, až přijde Pán!“ Pohodil hlavou k Bakovi 6, který vyrazil dolů na zem, sebral pochodeň a podal mu ji.
Vězni se marně snažili vymanit z pout a jejich obličeje byly plné strachu. Dain se opřel o stožár a zavřel oči.
Lief byl připravený. Připravený…
„Tak, zrádci,“ odfrkl si Bak 1 a zvedl pochodeň. „Dívejte se na svého zakrslého krále, jak žadoní o slitování, až bude umírat v plamenech.“ Přiložil louči k dříví a uskočil do bezpečné vzdálenosti, když ze dřeva vyskočily plameny.
„TEĎ!“ zazněl náměstím výkřik. Ne jen jednoho hlasu, ale dvou. A oba dva zaburácely jako hrom.

12. BEZNADĚJ

Lief vyběhl jako vítr, uhýbal před každou rukou, která se ho snažila zadržet, před každým puchýřem, který na něj letěl. Neohlížel se. Sotva slyšel křik, zuřivé vrcení, příkazy, které končily zděšenými výkřiky. Jasmína s Bardou mu byli po boku z obou stran, ale nedokázali s ním udržet tempo. Během pár vteřin byl na tribuně. Sám vyskočil nahoru, rozřízl lana, která svazovala Daina, a vytáhl bezvládné tělo z ohně.
Oči mu slzely z kouře, přehoupl chlapce dolů z tribuny a pustil ho. Dain se zakymácel, pak se postavil na nohy a zavrávoral. Lief zápolil se sponou Kouzelného pásu. Nakonec se rozepnula. Stáhl Pás z beder… Ozvalo se mocné dunění a rachot. Lief se prudce otočil. Jasmína s Bardou balancovali na okraji obrovské jámy, která se otevřela uprostřed náměstí. Kolem nich ležely poházené hořící pochodně. Šámot, Tomáš a spousta Strážců zmizela. Výkřiky Strážců se chvíli děsivě rozléhaly nocí, pak najednou ustaly. Země se otřásala, jak Šámot mlátil o zdi svého vězení.
Z malého dvora, kde stál jejich vůz, se vyhrnuly krysy. Jak utíkaly, začaly se chvět a blednout a vyrůstaly do plápolavých bílých přízraků s uhlíky místo očí a rozevřenými, bezzubými ústy. A v srdci každé z nich byla značka Pána

stínů.
Lief se obrátil zpátky k Dainovi a Pás mu volně visel v ruce. Mysl měl zatemněnou hrůzou a zmatkem. Na Šámota tu byla nachystaná past. Byli zrazeni! Znali jejich plány. Ale jak to? Nikdo nevěděl o Bardově a Tomášově plánu. Nikdo… A pak u Dainova opasku uviděl dýku. Nebyla zasunutá do pochvy, takže se leskla v ostrém světle ohně. Její špička jasně stříbrně zářila. Konečně Lief od ní odtrhl zrak a pohlédl do Dainových tmavých, přímo temných očí. A v těch očích uviděl neskrývanou odpověď na všechny své otázky.
„Ty," řekl potichu.
Dain se usmál. „Udělal jsem chybu," řekl. „Měl jsem si dýku sundat, když jsem se vracel do této podoby. Jaké štěstí, že sis jí nevšiml, než ses ke mně rozběhl. To by zhatilo můj plán."
Máchl rukou, zasáhl Liefovu paži nesmírnou silou a vyrazil mu Pás z ruky. Lief po něm s výkřikem chňapl. Ale Dain držel jeho zápěstí v ledově ocelovém sevření. Dain přimhouřil oči a najednou se Liefův meč rozžhavil doběla. Vypadl mu z popálené ruky a zařinčel dolů ze schodů tribuny.
„Přesto jsem rád, že to víš, člověče," zasyčel Dain. „Chci, abys věděl, jaký jsi byl hlupák. Ale teď už na tom nezáleží. Protože teď mi Adinův Pás nemůže ublížit. Zanedlouho z něj nebude víc než roztavený šrot."
Ukázal na zbývající Strážce. Měli otevřená ústa, omráčení z toho, co se stalo jejich druhům. „Odveďte vězně do paláce!" zakřičel zostra. „Svůj účel už splnili."
„Ne! Nechte je jít!" vykřikl Lief. „Máte Pás! Co byste ještě chtěli?"
Dainovy obrovské, mrtvolné oči zajiskřily. „Až zavolám svého Pána, on přijde," posmíval se. „Spatří tebe, tvé společníky a všechny ostatní zrádce, které jsem našel a přivedl až sem. Pak já budu jeho nejoblíbenějším a budu vládnout téhle zemi tak, jak to ten slaboch, ten luminem nasáklý ztroskotanec, nikdy nedokázal. A ty — ty zemřeš v mukách uprostřed zkázy a popela všech, které miluješ."
Ústa se mu zkroutila pohrdáním nad výrazem v Liefově obličeji. „Ty hlupáku! Nikdy tě ani nenapadlo, že se Ichabod řídil mými příkazy. Že mě neodnesl pryč, ale utekl sám do tmy a blábolil při tom něco o Del! A když jsi našel dýku, ve kterou jsem se proměnil, neměl jsi ani na chvíli podezření — i když jsi věděl, že elové třetího stupně na sebe dokážou vzít jakoukoli podobu. Zasunul jsi ji do svého opasku, přesně jak jsem čekal, a fňukal jsi kvůli mé ztrátě, aniž bys tušil, že od té chvíle mě nosíš u sebe. Pozoroval jsem každý tvůj pohyb. Poslouchal každý tvůj plán. Vyčkával jsem, dokud jsem nezjistil, jak bych mohl nejlépe zničit toho démona Tomáše a ten prokletý Pás. A když jsem věděl dost — opustil jsem tě a přišel sem připravit… tohle."
Mávl rukou k planoucímu náměstí. Ale Lief se na něj stále upřeně díval a neuhnul pohledem. Za Dainem zahlédl pohyb. Jak se k němu někdo plíží po schodech pyramidy. Jestřábí tvář. Světlá klikatá jizva. Zacuchané černé vlasy.
Pomaloučku, pomalu…
„Věřil jsem ti, Daine," řekl Lief. „Myslel jsem si, že jsi následník trůnu."
Dain se ušklíbl. „To jsi také od začátku měl, člověče. Proto mě také stvořili. Hrál jsem svou úlohu dokonale, ne? Neudělal jsem žádnou chybu."
„Udělal," řekl Lief. „Neměl jsi vstoupit do Tory. Byla to tvoje ješitnost — a taky skoro tvoje smrt, že?"
Poprvé Dainovy oči zamrkaly a po tváři mu přelétly obavy. Ale neodpověděl.
Udržet s ním hovor. Ať ze mě nespustí oči.
„A nepodařilo se ti zabít Bardu jedem, který jsi mu kousek po kousku podával," pokračoval vytrvale Lief. „Jistě, mělo mi dojít, proč tak slábne. Zapomněl jsem. Když ametyst ztmavne, je to znamení otráveného jídla. Ale ty jsi také na něco zapomněl. Elbait je protilátkou jedu. Ten ho vyléčil."
Dain ohrnul ret. „Až bude stát před mým Pánem, bude si přát, aby se to nestalo," vyštěkl.
Blíž…
„Měl jsi z Bardy strach," řekl Lief. „Věděl příliš mnoho o králi a o životě v paláci. Došlo ti, že on představuje nebezpečí pro tvůj plán, když tak snadno prokoukl falešný dopis, který jste nastražili u koster. Další z dokonalých plánů tvého Pána byl v troskách!"
Teď už Dain ztěžka oddechoval. Jeho zkroucená tvář se už jen vzdáleně podobala tváři jemného, plachého chlapce, kterého Lief tak dlouho znal.
„Můj Pán měl spoustu plánů, člověče," zachraptěl. „A já jsem byl ten nejlépe utajený. Jak často jsem si přál, abych na vás mohl donášet nebo vás zabít, když jste spali! Ale to jsem měl zakázané. Můj Pán mi poručil být klidný a tichý. Já jsem byl jeho závěrečná zbraň, která se měla použít teprve tehdy, pokud všechny ostatní plány selžou."
„Jednou jsi se s ním spojil," řekl Lief. „Řekl jsi mu naše jména."
Už brzy…
Dain se chytil za prsa, když si vzpomněl na nedávnou bolest. „Kvůli tomu mě — opravili," řekl podrážděně. „Takže jsem si udělal své vlastní plány. A teď přišel můj čas."
Bez varování pohodil hlavou dozadu.
„Pane!" vykřikl. „Je čas!"
Zemí otřásl úder hromu. Od severu se po nebi začaly valit obrovské rudé mraky, které skryly hvězdy. Dain pohlédl na Liefa a v očích se mu jiskřilo.
„Vojska Pána stínů povstala!" zaječel. „Kdokoli se mu opováží vzepřít, bude zničen. A to ty jsi na jejich hlavy snesl jeho hněv. Všechno jsi to způsobil ty a tvoji společníci, Liefe z Del!"
Zmare!
Zmar se s výkřikem vrhl na Daina, srazil ho dolů a chystal se mu vrazit meč do srdce. Ale Dain se zkroutil jako had, tělo se mu vytratilo a znovu vyrostlo do odporně bílého sloupce. Kolem něj se vinula mrazivá mlha. Prudce se otočil a jeho prsty chytly Zmara kolem krku. Dlouhé, hubené prsty, které s sebou nesly chlad smrti.

Lief klopýtl dozadu a otřásl se tím neuvěřitelným chladem. Oheň se zachvěl a uhasí.
Zmar klečel. El, který býval Dainem, se smál a smál, svíral ho víc a víc, soustředěný na zabíjení. Náměstím se nesly výkřiky a úpění, jak táhli vězně pryč, a Jasmína s Bardou pomocí planoucích pochodní zaháněli stovku lezoucích elů. Nebe bylo jeden veliký temně rudý mrak.
Lief se se vzlykotem doplazil k ohni. Zašátral mezi uhasínajícími uhlíky, prsty ho střídavě pálily a mrazily. Našel Pás a s námahou se postavil. Pás byl pokrytý bílým popelem. Ale byl celý. Popel opadal z lesklého kovu. Drahokamy zazářily pod červeným nebem.
Teď!
Z posledních sil Lief přehodil Pás kolem elova pasu. Oběma rukama ho těsně stáhl.
A el vykřikl, rozhodil paže do výšky, takže Zmar ztěžka sletěl po kamenných schodech. Z místa, kde ho svíral Pás, začal stoupat kouř a uvnitř kouře se roztřesené bílé maso začalo rozpouštět. El se zkroutil, snažil se vymanit. Ale už umíral. Z rozplývající se bílé hmoty se vynořovala jediná tvář. Tvář Daina, ve všech jeho náladách: plachý, prosebný, plačící, smějící se, škádlivý, důstojný, odvážný…
Lief se předklonil, dávil se, jak se mu zvedal žaludek. Ale pevně se držel Pásu, pevně tiskl zavřená víčka. A když nakonec otevřel oči, viděl jen odpornou bílou louži, která pomalu skapávala ze schodů.
Zapnul si Pás kolem beder a vrhl se k úpatí pyramidy, kde ležel Zmar. Zmar něco mumlal a třásl se zimou. Rty mu zmodraly. Kolem krku měl obrovské rudé otisky. Na čele se mu udělal ošklivý otok.
„Liefe!“
Lief rozrušeně vzhlédl. Jasmína s Bardou uháněli k němu, elové z náměstí však za nimi neutíkali. Chvěli se, bezcílně se shlukovali k sobě, jako by byli zmatení. Jako by se zánikem největšího z nich přišli o všechny síly.
Ale někteří z nich se už začínali vzpamatovávat. A červené mraky se hnaly k městu a vařily se.
Zatímco zoufale zvedali Zmara na nohy, Lief se snažil přemýšlet. Kam by mohli jít? Kde by se mohli skrýt?
Pak ho to napadlo. Tam, kam šel vždycky, když měl potíže.
Domů.

13. KOVÁRNA

Kovárna byla tmavá a pustá. Na bráně je čekalo znamení Pána stínů. Ale bylo tu přístřeší, teplo, voda. A na nějaký čas také bezpečí. Rozdělali oheň a zabalili Zmara do přikrývek. Dali mu med Včelí královny a omyli rány. Nakonec se zdálo, že se probral. Zachvěla se mu víčka, pak otevřel oči. Bezvýrazně hleděl do plamenů, které poskakovaly v krbu.
„Kde…?“ zamumlal chraplavě. Chytil se za krk a pak se dotkl otoku na čele.
„Nezkoušej mluvit,“ zašeptal Lief. Zmar otočil hlavu a pohlédl na něj. Měl zmatený výraz, jako by ho nepoznával.
„Má těžkou ránu na hlavě,“ řekla Jasmína, která neklidně přecházela po místnosti. „Potřebuje čas, aby se zotavil.“
„Čas je právě to, co nemáme.“ Barda přešel k oknu a opatrně vykoukl mezi závěsy. „Až jim dojde, že jsme utekli, určitě nás tady budou hledat. Musíme odtud co nejdřív zmizet.“
Ale Lief pozoroval Zmara. Muž se rozhlížel po pokoji, čelo zamračené do zmateného výrazu, zatímco jeho pohled se zastavoval na stolech, židlích, polštářích. Jako by tohle místo znal. Pak zahlédl Jasmínu. Obličej se mu rozjasnil. Pohnul rty.
„Jasmíno!“ sykl Lief. „Pojď sem, honem.“
Jasmína přispěchala k ohni a dřepla si vedle Zmara. Zvedl ruku a pohladil ji po tváři. Jeho rty se znovu pohnuly. Slova byla tlumená, tak slabá, že je sotva slyšeli.
„Jasmíno. Maličká. Ty… tolik se jí podobáš. Jsi tolik… jako tvoje matka.“
Jasmína ucukla a setřásla jeho ruku, jako by to byl pavouk. „Jak tohle můžeš vědět? Moje matka je mrtvá!“ vykřikla zlostně.
„Ano. Moje milovaná… je mrtvá.“ Zmarův obličej se zachmuřil zármutkem. Oči se mu zalily slzami. Liefovi poskočilo srdce.
„Jasmíno…“ zašeptal.
Ale Jasmína, která napůl vzlykala, se odvrátila.
Zmar znovu zavřel oči. Ale opět promluvil. „Oni… odmítli nás ukrýt, srdíčko,“ zamumlal a prsty se mu zkroutily, jako by v ruce zmačkal papír. „My… jsme se museli vrátit… a jít na východ od Del, místo na západ…“
Lief zatajil dech, když pochopil, že Zmar znovu prožívá dávno minulé časy. Rána do hlavy odemkla dvířka, za kterými byly ukryté jeho vzpomínky.
„Musíme,“ zamumlal Zmar. „Zprávy… Strážci… čekají na západní silnici. Všechny ženy s dítětem — zabili, půjdeme na východ… do Lesů. Nenapadne je, aby nás tam hledali.“ Odmlčel se a jako by naslouchal. Ústa se mu zkřivila do něžného úsměvu, když k němu ve vzpomínkách promluvil milovaný hlas.
Jasmína se otočila. Po tvářích se jí kutálely slzy. Filli vydával tiché, vystrašené zvuky a Krej nešťastně kvokal. Nepřítomně si položila ruku na rameno, aby je utišila, ale oči stále upírala na Zmara.
„Nebezpečí?“ povzdechl si Zmar. „Ano, miláčku. Ale teď je všechno nebezpečné. Budeme opatrní. My… přežijeme. Naše dítě bude v bezpečí. Vyroste a zesílí, dokud nepřijde čas…“
Liefovi tlouklo srdce na plné obrátky. Stěží mohl dýchat. Viděl, že Barda se otočil od okna a úžasem vyvalil oči.
Zmar neklidně pohnul hlavou. „Maličká… Jasmíno…“
Jasmína položila ruku do jeho. „Tady jsem, otče,“ řekla potichu.
Zmar se znovu pokusil otevřít oči, ale víčka měl příliš těžká. „Nešťastná, statečná malá holčička,“ zamumlal. „Žádní kamarádi, jen ptáci a zvířata. Žádné knížky, žádné pohodlí. A strach… neustálý strach. Tolikrát jsme si říkali, jestli jsme udělali dobře. Nelitovali jsme své volby kvůli sobě. Ale kvůli tobě…“ Hlas se mu vytratil. Znovu usínal.

„Byla jsem šťastná, tatínku," otírala si Jasmína zlostně slzy. „Měla jsem tebe a maminku. Měla jsem hry, Písničky, říkanky." Zatahala Zmara za rukáv a pokoušela se ho probudit. „Jednu básničku jsem měla obzvlášť ráda, protože měla obrázky," mumlala. „Dal jsi mi ji, tatínku. Pamatuješ?"
Zmar neodpověděl. Zoufale vyprostila ruku a začala prohrabávat kapsy svého kabátu. Vysypala na klín svoje poklady: pírka a provázky, hřeben s vylámanými zuby, kousek zrcadla, mince, kamínky, kůru, útržky papíru… Nakonec našla to, co hledala. Nejstarší kus papíru ze všech — špinavý a mnohokrát zpřehýbaný.
Opatrně ho rozložila a zatřásla jím Zmarovi před bezvýrazným obličejem. „Stále ji mám," plakala. „Vidíš?"

Skoro neschopný uvěřit tomu, co vidí, Lief pohlédl na Bardu. Endonova dětská říkanka. Říkanka, která popisovala tajnou cestu do paláce. Říkanka, kterou opakoval právě v tomto pokoji Liefův otec, když vyprávěl příběh o útěku Endona a Šarn. Byl to nepopiratelný důkaz. A Jasmína ho celou tu dobu měla u sebe.
V myšlenkách se vrátil do té chvíle v Bahnově, kdy sedm rodů přísahalo na Pás. Tehdy věděl, věděl, že následník je přítomen.
A skutečně byl.
Roztřesenými prsty si sundal Kouzelný pás. Dotkl se Jasmínina ramene. Obrátila k němu sklíčenou tvář. Podal jí Pás. Vyvalila oči leknutím, když to pochopila. Pak uskočila a zavrtěla hlavou.
„Jasmíno, oblékni si ho přece!" zaburácel Barda. „Zmar je Endon. Ty jsi jeho dcera. Jsi následníkem trůnu Deltory!"
„Ne!" vykřikla Jasmína. Znovu zavrtěla hlavou, ustoupila od Liefa, zatímco Krej skřehotal a třepotal se jí na rameni.
„Ne! To není možné! Nechci to! Nemůžu!"
„Můžeš!" naléhal Lief. „Musíš!"
Na okamžik se na něj vzdorovitě zahleděla. Pak jako by její tvář posmutněla. Postavila se a čekala. Lief k ní přistoupil a se zatajeným dechem ovinul Pás kolem jejího útlého pasu, zapnul ho…
A nic se nestalo. Pás se nerozzářil, ani se nezableskl. Nic se nezměnilo. S obrovským, roztřeseným povzdechem Jasmína zatáhla za sponu a Pás spadl na Podlahu k jejím nohám.
„Vezmi si ho zpátky, Liefe," řekla sklesle. „Věděla jsem, že je to omyl."
„Ale — ale to nemůže být omyl!" zajíkal se Lief. „Ty jsi následník!"
„A pokud jsem," řekla Jasmína stále tím samým nevýrazným tónem, „pak všechno, co nám řekli o Pásu, byla lež. Zmar — můj otec — měl celou tu dobu pravdu. Upnuli jsme své životy a naděje k mýtu. Ke staré pohádce, kterou si vymysleli lidé, co chtěli věřit v kouzla."
Barda se zhroutil na židli a zabořil obličej do dlaní.
Lief se sehnul a sebral Pás z podlahy. Když si ho připínal zpátky kolem beder, cítil se ochromený. Proč Pás nezazářil? Bylo to proto, že s tím Jasmína nesouhlasila?
Nebo — za to mohl samotný Pás? Mohl by být jeden z drahokamů falešný? Ne. Pás se s každým z nich zahřál. Cítil ho. Poznal ho.
Poodešel od ohně, od mlčícího Bardy a Jasmíny, která klečela vedle spícího Zmara. Vyšel z místnosti, do temnoty za ní. Pak poslepu našel cestu do svého vlastního pokojíčku a s dobře známým zavrzáním si lehl na postel.
Když se naposledy probudil v tomhle pokoji, měl šestnácté narozeniny. Chlapec, který tu tehdy ležel, mu připadal tak cizí…
Polekaně vyskočil, když uslyšel ránu a výkřik před domem.
„Mám ho!" zařval drsný hlas. „Teď tu holku! Tu holku!"
Lief poslepu klopýtal ke dveřím ložnice, vytasil meč a s hrůzou poslouchal zvuk tříštícího se skla, nadávky, dusot těžkých bot. Krej vyděšeně vřeštěl.
„Pozor na toho ptáka!" zaburácel další hlas. „Tak —´ty zloduchu!"
Lief se zoufale přitiskl ke zdi a po hmatu šel za zvuky.
„Nepřibližujte se!" křičela Jasmína. „Nepřibližujte se! Jsme tu jenom tři a vás je deset! Deset!"
Lief ztuhl. Jasmína ho varovala, že by bylo zbytečné pokoušet se zasáhnout. Varovala ho, aby se nepřibližoval, a zároveň se snažila přimět Strážce, aby si mysleli, že v domě je jen ona, Zmar a Barda.
Pak zaslechl bolestivé zavrčení, které následovala prudká facka. „To tě odnaučí kousat!" zavrčel Strážce. „Vy tři, ano! Přesně tam, kde Lademříkal, že budete. A jeden z vás v bezvědomí. To byla snadná kořist!"
Ozval se výbuch smíchu a bylo slyšet, jak táhnou těla po podlaze. A pak… bylo ticho.
Lief chvíli čekal a pak se vplížil do obývacího pokoje. Oheň stále zvesela praskal. Po zápase byl nábytek rozházený všude kolem. Obě okna byla vymlácená.
Krej se choulil na převržené židli. Když se k němu Lief přiblížil, obrátil hlavu a zoufale zaskřehotal.
Lief sevřel rukojeť meče, až mu zbělely klouby. Najednou byl plný chladného hněvu. „Také jsem je nedokázal zachránit, Kreji," řekl. „Ale to ještě není konec."
Nastavil paži a Krej k němu vzlétl. Skoro v tutéž chvíli k němu rozbitými okny dolehl zvuk hlasitých, řinčivých zvonů.
Liefovi se udělalo špatně od žaludku. Věděl, co to znamená. Slyšel ty zvony už předtím.
„Svolávají lidi k paláci, Kreji," řekl zachmuřeně. „A my tam musíme také. Ale ne abychom s ostatními zůstali venku za hradbami. My se musíme dostat dovnitř."
Přešel ke krbu a zvedl ušmudlaný kousek papíru, který Jasmína upustila na koberec. Opatrně ho znovu složil a strčil do kapsy.
Je čas opět vzbudit medvěda.

14. POPRAVIŠTĚ

V kapli bylo chladno a pusto, když Lief vylezl z tajné chodby a zasunul mramorovou dlaždici, která vchod zakrývala., zpět na své místo. Rozechvěle otevřel dveře kaple a vystoupal po tmavých schodech za nimi, s Krejem pevně usazeným na paži.
Líef neměl žádný plán. Vůbec žádný. Ale z nějakého důvodu mu připadalo správné, že je tady. Kde tenhle příběh začal, tam taky skončí, pomyslel si. Ať už tak, či onak.
Vykoukl ze tmy na schodech do obrovského prostoru za nimi. Přízemí paláce se zdálo opuštěné. Ale sem dolů doléhal z širokého schodiště, které se stáčelo do horních pater, vzdálený šum. Zvuk obrovského davu.
Lief věděl, odkud ten zvuk přichází. Nesl se sem obrovskými otevřenými okny velké síně v prvním patře. Lidé z Del se hrnuli na kopec za zahradou paláce. Dívali se nahoru na popraviště. Bylo to dřevěné pódium, podepřené velikými sloupy, které se táhlo celou cestu od oken velké síně až ke zdi obklopující zámeckou zahradu. Vlajka Země stínů s červenou rukou na šedém pozadí visela na stožáru přímo nad ním.
Popraviště postavili, když přišel Pán stínů. Při pohledu na ně, dokonce i z dálky, Liefa už od útlého dětství mrazilo. Protože dokonce i malé děti musely být svědky poprav, které se tam konaly, a měly při nich zakázáno odvracet pohled. Pán stínů chtěl, aby každý v Del znal cenu za vzpouru.
A také ji všichni znali. Jednou či dvakrát do roka viděli příšernou podívanou na popravišti a v mezidobí místo zůstávalo stálou připomínkou zdejších hrůz. Pod popravištěm se vršily kosti. Na zdi byla připevněna spousta lebek. A samotný okraj pódia byl ověšený silnou vrstvou volně visících, hnijících těl, z nichž každé bylo ocejchované znamením Pána stínů.
„Lidé z Del! Pohleďte na tyto zrádce!“ Lief sevřel meč, když se dole směrem od schodiště tlumeně rozezněl slabý, pronikavý hlas. Na popravišti stál sám Ladem a pronášel řeč k davu. Obvykle popravy řídil jeden z Šedých strážců. Ale tohle byla samozřejmě mimořádná událost.
Lief dorazil do paláce dost rychle, protože utíkal tajnou cestou. Naopak Strážci, kteří udělali razii v kovárně, se museli lopotit přes kopce, a tak tu ještě nemohli být. Ale Ladem měl šest varovných příkladů, které mohl ukázat davu, zatímco čekal na zprávy o zajetí těch, které chtěl nejvíc.
Lief se rychle rozhlédl kolem. Věděl, že nemá šanci dostat se na popraviště z paláce. Strážci a sluhové v paláci se vždycky seskupovali u oken, která lemovala pódium.
Ale z toho, co mu řekl otec, věděl, že blízko jsou kuchyně. A určitě prázdné, protože všechno služebnictvo bude nahoře. Mohl by proběhnout kuchyněmi ven a kolem paláce k místu, kde stojí popraviště. Mohl by vyšplhat po jednom ze sloupů, které zespodu podepírají jeviště.
Jenže — palác byl vždycky dobře osvícený. Strážci, kteří stojí na okraji pódia, by ho okamžitě uviděli. Všichni by měli v pracích nachystané puchýře a hojné zásoby střeliva v krabicích za sebou. Měli za úkol mrštit puchýře do davu při jakékoli známce neposlušnosti.
„Kdybych tak uměl létat jako ty, Kreji,“ zabručel a pohlédl na ptáka pevně usazeného na své paži. „Pak bych je mohl překvapit shora.“
Krej zamrkal a zvedl hlavu. Pak Lief pochopil, co musí udělat..
*
Během chvilky byl venku. Temně rudé mraky mu těžce visely nad hlavou a vrhaly na zem strašidelnou záři. Jasně slyšel Ladem v hlas.
„…připojili se ke spiknutí, které mělo svrhnout našeho velkého vůdce. Toto spiknutí bylo odsouzeno k neúspěchu, tak jako je k němu odsouzena každá taková špatnost.“
Lief ten zvuk vytěsnil z mysli.
Musí si pospíšit!
Nad ním se tyčil palác. Tmavý, ale se spoustou oken, ozdob a jiných záchytných bodů.
Začal lézt nahoru. Výš a stále výš, minul okna v prvním patře, pak znovu nahoru k úzké římse, která vedla pod okny v druhém patře.
Služební, kteří myli okna, museli na téhle římse často sedávat. Ale Lief stál a žaludek se mu svíral, když se opatrně obracel, dokud nebyl zády ke zdi. Pak se začal pohybovat, sunul se podél stěny až k rohu, za ním pokračoval dál…
A pod ním, daleko po jeho levici, v záři světla stálo popraviště.
Sunul se blíž. Ještě blíž…
Na popravišti bylo plno Strážců. Pochodně plápolaly a prosvěcovaly okolní tmu. Na každém konci pódia stály veliké červené kužely. Lief nikdy nic podobného neviděl a nedokázal si představit jejich účel. Na jedné straně byla obrovská kovová nádoba rozžhavených uhlíků. Lief zatnul zuby. Její účel znal až příliš dobře.
Ladem stál uprostřed jeviště a držel dva řetězy, připevněné ke krku dvojice vězňů, natažených u jeho nohou. Za ním stálo šest dalších postav v řetězech. Glok. Zena. Manus. Nanion. Gla-Ton. Hloubák. Všichni byli zranění. Zena se kymácela. Glok se sotva držel na nohou. Ladem na ně namířil kostnatým prstem.
„Vidíte je, lidé z Del?“ vykřikl. „Vidíte tyhle cizince? Vidíte jejich odporná těla? Jejich pokřivené, zlomyslné tváře? Nestvůry! Vetřelci v Del! Dvojí ocejchování a smrt!“
Liefa se zmocnila vlna závratě. Přitiskl se zády ke zdi a ztěžka oddechoval. Hrdlo se mu svíralo, takže skoro nemohl dýchat.
Šest Strážců vykročilo vpřed a ponořilo železné cejchovací tyče do nádoby s uhlíky. Smáli se a plivali na rozpalující se kov. Teď přišla řada na jejich zábavu.
Strážci, kteří stáli naproti davu, výhružně zvedli své praky.
„Dvojí ocejchování a smrt!“ skandovali lidé.
Lief se zoufale rozhlédl po moři vzhůru obrácených, křičících obličejů. Neviděl žádné radostné úšklebky ani zlostný,

zachmuřený výraz. Tyhle tváře neměly absolutně žádný výraz — tváře lidí, kteří už nedoufají ani nezoufají.
Najednou se Ladem ohlédl k oknům velké síně. Motali se tam Strážci a uvolňovali cestu dalšímu z nich, který pospíchal ven. Nově příchozí dal znamení Lademovi, nadšeně přikývl a ukázal za sebe. Lademův obličej se proměnil. Po tváři se mu rozlil vítězoslavný úsměv a pohlédl vzhůru. Lief zatajil dech a přitiskl se ještě víc ke zdi.
Ale Ladem ho neviděl. Díval se mnohem výš — k věži. Na střeše věže sedělo sedm obřích ptáků, jejich kruté, zahnuté zobáky se rýsovaly na pozadí červeného nebe. Uvnitř, tam, kde kdysi ve skleněné skříňce býval uložený Kouzelný pás, vířil červený kouř. A nehybně tu stála temná postava. Která se dívala. A čekala…
Lief se plížil dál po římse. Teď byl přesně tam, kde chtěl být — na malé kamenné plošině přesně nad popravištěm a vedle kovového stožáru, který nesl vlajku Země stínů. Přinutil roztřesené ruce, aby ho poslouchaly, stáhl kotouč lana ze svého opasku a přivázal jeden konec ke stožáru. Jemně jím trhnul, aby se ujistil, že bude držet.
Ladem se prudce obrátil zpátky k davu. Udělal posunek a Strážci hrubě odtáhli šest odsouzených vězňů zpátky, aby se postavili u palácové zdi.
„Jejich potrestání může počkat!“ vykřikl Ladem a hlas mu přeskakoval radostí. „Teď mohu oznámit, že byli zajati naši tři největší nepřátelé! Věděl jsem, že to tak dopadne!“
S obličejem potemnělým záští a zlobou se sklonil, aby zvedl zhroucené postavy u svých nohou.
A Liefovi se sevřelo hrdlo, když uviděl, že tenhle bezmocný pár jsou jeho matka a otec. Otrhaní, vyzáblí, viseli v Lademových nelítostných rukách.
Zatřásl jimi za kovové obojky, jako pes třese s krysou, pak je postavil zpátky na nohy. Trochu zavrávorali a zůstali stát.
„Tihle dva ubožáci uvidí svého syna, ještě než zemřou!“ zavrčel. „Pohleďte na ně! Otec a matka zrady! Teď zaplatí za zlo, které způsobili, za lži, které nám říkali!“
Liefovi se v uších rozléhal děsivý řev. Viděl dav, jak zírá na vězně. Viděl, jak se bezvýrazné tváře mnohých zamračily v bolesti, když rozeznali laskavého, tichého muže a tu příjemnou, energickou ženu z kovárny. Někteří možná dokonce ani neznali jejich jména. Ale znali jejich povahu. A tak zoufale truchlili nad tím, co mělo přijít.
A Lief — Lief pomalu rozepnul Kouzelný pás a položil si ho k nohám. Byl by mu určitě pomohl v boji, který ho čeká, ale věděl, že tohle je zápas, který nikdy nemůže vyhrát. A pokud má zemřít, nezemře s Pásem kolem beder. Nedovolí, aby to byla součást jeho prohry a bolesti. Ani nedovolí, aby ho jeho rodiče viděli zašlapaný v prachu.
Zíral dolů na drahocennou, tajemnou věc, která je všechny přivedla až sem. Byl úplný. A byl mocný. Dost mocný na to, aby zabil Daina. Dost mocný, aby poznal přítomnost následníka. A přesto… z nějakého důvodu nebyl dokonalý. Z nějakého důvodu neodhalili jeho poslední tajemství. Mučil ho pocit, že má odpověď přímo před očima, jen ji objevit.
Drahokamy se leskly ve svých ocelových medailonech. Topas. Rubín. Opál. Lazurit. Elbait. Ametyst. Diamant.
Pamatoval si, jak získali každý z nich — co cítil, když jeden po druhém přidával kameny do řady.
Přidával… jeden po druhém…
Začala ho brnět kůže na hlavě. Na mysl mu přišla dobře známá slova z Kouzelného pásu Deltory.
t Každý drahokam má své vlastní síly, ale všech sedm dohromady vytváří kouzlo, jež je mocnější než součet jeho částí. Pouze úplný Kouzelný pás, který oblékne Adinův právoplatný následník tak, jak jej Adin vyrobil, má moc porazit Nepřítele.
…tak, jak jej Adin vyrobil…
…všech sedm dohromady vytváří kouzlo… zaklínadlo… SLOVO!
Lief vytáhl dýku a sehnul se nad Pás. Brněly ho konečky prstů, jak rychle, hbitě špičkou dýky postupně vypáčil drahokamy z Pásu. Připadalo mu, že jdou ven snadno, jako by mu pomáhaly. A znovu mu pomáhaly, když je vracel do medailonů — ale tentokrát v jiném pořadí. Ve správném pořadí.
Diamant. Elbait. Lazurit. Topas. Opál. Rubín. Ametyst.
DELTORA.
S obrovským povzdechem se Lief postavil a Kouzelný pás mu zářil v rukou. Dech se mu zpomalil. Ruce měl klidné. Věděl, neměl pochyb, že je Pás konečně takový, jaký má být. Takový, jaký ho kdysi zhotovil Adin, který použil první písmena talismanů sedmi rodů, aby vytvořil jméno jejich sjednocené země. Teď byla země připravena přijmout Adinova právoplatného následníka.
A Jasmína se blížila. Každou chvíli ji přitáhnou na pódium. Teď Lief věděl, proč ho to sem přivedlo. Teď měl plán.

15. BOJ NA ŽIVOT A NA SMRT

Z oken pod ním se najednou ozval zmatený šramot. Nejnovější zajatci právě vycházeli. Ladem zapištěl nějaký rozkaz. Strážci přiložili pochodně k červeným kuželům. Dav vylekaně zalapal po dechu, když vyprsklo bílé oslepující světlo a rozzářilo se. Světlo zaplavilo popraviště, osvítilo tváře vězňů, zahnalo každý stín, osvětlilo celou stěnu paláce skoro až ke střeše. A ozářilo i Liefa.
Přikrčil se, ale nebylo kde se schovat. A lidé z Del se dívali nahoru a viděli ho. Jasně ho viděli. Zvedl se mu žaludek, když čekal, až začnou volat, ukazovat na něj a křičet. Čekal, až se Ladem otočí, až se podívá tím správným směrem, uvidí ho, zakřičí na Strážce…
Ale všude byl naprostý klid. Absolutní ticho. Lief uviděl malé dítě s vykulenýma očima, jak v matčině náruči začíná zvedat ruku. Ale matka mu ji rychle stáhla zpět, něco zašeptala a dítě se uklidnilo.
Lief zíral se zatajeným dechem. Lidé z Del se zas dychtivýma očima dívali na něj. Mnozí ho dobře znali — jeho přátelé, jejich rodiče, ti, kdo navštěvovali kovárnu, když ještě pracoval se svým otcem. Ostatní ho znali jen od vidění — jako floutka, divokého chlapce, co se prohání po městě s kamarády. Někteří ho neznali vůbec.
Ale věděli, že je jedním z nich. Viděli, co drží v rukou. A nikdo z nich ho nehodlal prozradit.
Ladem si ničeho nevšiml. Díval se, jak k němu táhnou Jasmínu, Bardu a Zmara se zavázanýma očima, kapucemi a

těžkými řetězy.
Lief si okem poměřil vzdálenost k Jasmíne. Vzal lano do pravé ruky. Pás pevně sevřel v levé…
Lidé ho mlčky pozorovali. Přáli mu hodně štěstí. Cítil jejich myšlenky tak jasně, jako by je křičeli nahlas. Zaplavovaly ho. Dodávaly mu sílu.
„Teď!“ vykřikl Ladem. „Teď vám ukážu tři zrádce, kteří skoro utekli, protože jedna ješitná a pošetilá bytost, nadutá pýchou si myslela, že by mi mohla být sokem, a uskutečnila své vlastní tajné plány, zatímco já jsem byl — zaneprázdněný jinými důležitými povinnostmi.“
S úšklebkem stáhl kapuci Jasmíne. Pak Bardovi. Ale když uviděl Zmara, jeho úsměv se vytratil. Ustoupil o krok, v obličeji směsici strachu a hněvu.
Ještě počkej…
Lief uviděl, jak se jeho otec obrátil ke Zmarovi. Viděl, jak se oči jeho otce rozzářily radostí a bolestí zároveň. Viděl, jak natáhl roztřesenou ruku k příteli z dětství.
A viděl Zmara, jak na něj hledí a zničenou tvář má najednou plnou pochopení a vzpomínek. Pak se Zmar otočil na obě strany, rozhlédl se kolem sebe, jako by hledal někoho, koho nemohl najít.
Hledá mě.
„Vy hlupáci!“ zasyčel vztekle Ladem na Strážce, kteří přivedli vězně. „Tenhle nepatří mezi ty tři! Kde je ten chlapec? Ten chlapec!
Strážci zmateně něco zamumlali a vycouvali.
Teď.
Lief skočil, Krej mu zaskřehotal nad hlavou. Zhoupl se dolů, pak sklouzl z lana a přistál přímo za Jasmínou, škobrtnul a znovu nabyl rovnováhu. Vrhl se k ní s Pásem v ruce. Viděl její tvář, oči vykulené leknutím, slyšel Bardu volat, dav burácet, Ladema křičet na Strážce. A z věže se ozval zlostný výkřik, který mu projel celým tělem, rozpaloval kosti, srazil ho na kolena.
Na rozbouřeném nebi zapraskal blesk a řítil se přímo na něj. Uskočil stranou a zpola omráčený se skulil vedle, zatímco blesk zasáhl místo, kde ještě před chvílí klečel. Se skřípotem praskajícího dřeva se přední část pódia zřítila, jako by do ní nějaký obr uhodil mohutnou pěstí. Jeho dvě poloviny se naklopily k sobě jako obří skluzavky a nejbližší Strážci sjeli do hluboké jámy mezi nimi. Marně se snažili udržet, křičeli hrůzou a za nimi se sypaly doběla rozžhavené uhlíky.
Blesk šlehal znovu a znovu. Burácející hrom otřásal Zemí. A z hromobití se sneslo sedm ptáků Ak-Baba, z jejichž děsivých, kvílivých výkřiků tuhla krev v žilách.
Lief se zoufale přidržoval naklánějících se prken. Dav teď křičel — volal na něj…
Ale Ladem — Ladem ho měl. Lademova ledová ruka ho držela za krk, táhla ho nahoru. Nenáviděná, kroutící se tvář byla tak blízko jeho, rty ohrnuté ve vítězném vrčení, zatímco se Lief bezvýsledně snažil vytasit meč.
Pak najednou Ladem trhl hlavou dozadu a vyvalil oči. Liefa to mrštilo zase zpátky na zem. Ledová ruka povolila, aby se zoufale bránila škrtícím řetězům, které se mu hluboce zařezávaly do útlého krku.
Věděl Ladem, kdo ho přemohl? Věděl, kdo teď za ním stojí a z posledních sil ho škrtí, aby zachránil jeho oběť?
Ti, o kterých si Ladem myslel, že jsou příliš zničení, než aby ho mohli ohrozit. Ti, jejichž řetězy před chvílí bezmyšlenkovitě upustil na zem.
„Otče! Matko! Pozor!“ vykřikl Lief a škrábal se k nim po nakloněné rovině. Ladem zašmátral po své dýce. Našel ji. Lief se vrhl vpřed.
„Ne, Liefe!“ vykřikl jeho otec. „Pás! Ty…“
Jeho hlas utichl, když ho Ladem bodl. Zhroutil se a padl k zemi. Liefova matka ho zachytila a společně dopadli na skřípající prkna. Natáhla ruku a sevřela okraj plošiny, aby je oba udržela. Její zoufalý výkřik přehlušilo běsnění větru a kvílení ptáků Ak-Baba.
Ladema to táhlo dolů s nimi, s řetězy omotanými kolem krku. Uvolnil se z nich, kroutil se na naklánějící se plošině a usilovně se snažil nadechnout a vstát. Pak uviděl, jak se červený kužel, který byl zdrojem světla, pomalu sune k němu. Rychle po něm sáhl, chytil se za jeho dno a pak teprve uviděl to nebezpečí.
Příliš pozdě. Pomalu, pomaloučku se kužel nakláněl. Pak se na něj rozlilo rozpálené bílé tekuté světlo, celého ho zakrylo, syčelo a prskalo, zatímco on křičel ve smrtelných mukách.
Nad ním se ozval zuřivý řev a šramot. Lief pohlédl vzhůru. Z věže sálal červený kouř. Červený kouř, hustý a lemovaný šedou barvou, prosycený něčím děsivým. V jeho hlubinách kroužilo a vířilo šedé světlo. A v jeho středu se utvářela obrovská postava. Ruce, které se natahovaly. Oči, lačné po pomstě.
Lief se prudce otočil. Uviděl Jasmínu s Bardou, jak se bezmocně dívají dolů z druhé strany pódia, tak tak se drží, zatímco prkna se naklánějí stále víc. Nad nimi se třepotal pták Ak-Baba s roztaženými drápy. Krej se vrhal na hlavu nestvůry, stále znovu do ní kloval a žluté oči se mu při tom blýskaly. Ak-Baba rozzuřeně vřískal, kroutil krkem a snažil se útočníka zbavit.
Lief zaťal zuby. Chystal se na skok svého života. Dokáže to? Přeskočit obrovskou jámu a vylézt po těch strmých, kluzkých prknech? S mečem v jedné ruce a Kouzelným pásem v druhé?
Kdysi by se o to pokusil. Ale od té doby zmoudřel. Uklidnil se a zasunul meč do pochvy. Zapnul si Pás kolem beder…
A — najednou jako by se čas zastavil.
Co…?
Liefovi projel tělem příval horka. Ozval se podivný, praskavý zvuk. A pak jako by se Pás rozzářil jasněji než tisíc sluncí. Palácem až do základů otřásl rozlícený řev. Červený kouř se se syčením stáhl do bouřících mraků. Ale drahokamy Kouzelného pásu plály dál jako oheň. Jejich duhový třpyt naplňoval vzduch, prozářil noc, poskakoval ve tvářích povzbuzujících, plačících lidí. A uprostřed toho světla stál Lief. Lief, právoplatný následník trůnu Dekory, konečně

nalezený.
Kvílející, vyděšení ptáci Ak-Baba se prudce otočili a vznesli se k věži. Ale věž byla prázdná. A rudé mraky už se valily zpět do Země stínů a v jejich útrobách hučela zuřící zloba. Neutuchající, věčná zloba, která však věděla, že přinejmenším tuhle bitvu nemůže nikdy vyhrát.
Lief se užasle rozhlédl kolem. Viděl svou matku, jak se usmívá, vzlyká, chová otcovu hlavu v klíně, a Zmara, jak klečí vedle nich. Viděl Jasmínu s Bardou, jak se vzájemně přidržují, tváře oživlé radostí a úlevou, zatímco Krej krákal nad nimi a Filli poskakoval Jasmíne na rameni. Ohlédl se na pištícího, jásajícího Manuse, Gla-Ton, Naniona a Hloubáka. Viděl, jak Zena zvedla hlavu s rozzářenýma očima. A Gloka — Gloka! —, který se doširoka usmíval.
Jsou zachráněni, pomyslel si Lief a srdce mu překypovalo štěstím. Všichni už teď budou v bezpečí.
Zbývající Strážci brali puchýře po tuctech z krabic a vrhali je do jásajícího davu. Ale lidé už zjistili, že voda a bulongová míza jim neuškodí. Brzy si Strážci uvědomí, že jsou sami v nebezpečí.
Protože jejich Pán je nemilosrdně opustil. Stejně jako ely, kteří přišli o zdroj své moci a teď leželi seschlí a popraskaní na tržišti, kde se konečně Tomáš hrabal z jámy ven. Tak jako Ichabod, který ležel rozvalený jako vysátý pytel z rudé kůže přes ohlodané kosti své poslední oběti.
A tak to teď bude po celé zemi. Liefa naplnila záře Pásu a jeho oči jako by pronikaly tmou do dálek. Od Raladinu k Ritmeru, od Hory děsu k Údolí ztracených, od Šíravy k Bahnovu — všude se vytrácel strach.
Po celé Deltore lidé viděli své nepřátele umírat, mraky zla na útěku. Lidé radostí odhazovali své zbraně, vylézali z úkrytů, objímali své milované a hleděli k nebi. Pochopili, že se stal zázrak a oni jsou konečně volní.
Lief tohle všechno věděl. Poznal a přijal skutečnost, že je následníkem trůnu Dekory. Pás to prokázal nade vší pochybnost. Ale jak to? Jak se to mohlo stát?

16. POSLEDNÍ TAJEMSTVÍ

Lief jako omráčený vylezl ke svým rodičům. Když si klekl, objal matku a sklonil se ke svému otci, pohlédl Zmarovi do očí. Zmarova ústa se zkroutila do jeho starého, posměšného šklebu. Copak to ještě nechápeš? jako by se ho mlčky ptal.
Lief zavrtěl hlavou. Nejasně vnímal, že jásot davu utichl. Cítil, jak Jasmína s Bardou, kteří se uvolnili z řetězů, klesli vedle něj. Ale nedokázal se pohnout. Nedokázal promluvit. Mohl jen hledět na Zmara s očima plnýma otázek.
„Dokonalý úkryt," zamumlal Zmar. „Nebo ne? Protože koho by to napadlo? Kdo by měl podezření, že muž a žena, kteří utekli z Del té noci skoro před sedmnácti lety, měli pronásledovatele svést na falešnou stopu? Že to vůbec nebyl král s královnou?"
Oči mu změkly, když pohlédl na Liefovy rodiče. „Kdo by tušil, že král Deltory může žít jako kovář?
A královna, krásná dáma toranské krve, že by mohla pěstovat zeleninu a vést obyčejné řeči s obyčejnými lidmi? Přesto, Adin byl přece také kovář."
Pak se obrátil zpátky k Liefovi a povytáhl obočí. „A co mohlo být lepšího, než aby byl následník trůnu Deltory vychováván jako obyčejný kluk, kterého nekazí způsoby lidí jeho stavu?"
A pak to Lief s úžasem uviděl. Pochopil plán v celé jeho prostotě. Plán založený na oběti. A také na zmatku a chaosu, které v Del panovaly. Kdy soused ztratil z dohledu souseda, přátelé zpřetrhali styky a všechny tváře byly cizí.
Zmarův plán… Zmar, který ve skutečnosti nebyl Endon, ale Jarred. Jarred, který spolu se svou milovanou ženou dali příteli svou totožnost, svůj domov a svůj život v zájmu země, kterou milovali. Jarred, který utekl z Del té temné noci s krátkou říkankou s popisem cesty do paláce stále v kapse. Není divu, že Jasmína je taková, jaká je — s takovými rodiči!
„Takže nápad s návnadou jsi už jednou měl, Zmare?" zamumlal.
Zmar přikývl. „Vypadá to tak. I když jsem to nevěděl, když jsem posílal naše toranské přátele na západ. Jsem rád, že i oni jsou už v bezpečí." Pohlédl za sebe a Lief zaslechl zvuky boje v paláci.
„Hnutí odporu přišlo na pomoc," řekl bezstarostně Zmar. „Postarají se o zbytky Strážců. Tak jako Barda s Tomášem i já jsem považoval za moudré udělat si vlastní plán, který by nikdo jiný neznal.
V Del je taková stoka, která vede do kuchyní paláce…"
„Myslím, že vím, která to je," zamumlal Lief. „Jednou jsem ji objevil. Na svoje narozeniny…"
Matka mu stiskla ruku.
Jeho matka. Ne Anna z kovárny, rozumná a moudrá ve věcech bylin a rostlin vůbec. Ale Šarn z Tory. Ta, která uměla tkát zázračné látky. Ta, jejíž důvtip a odvaha ho tolik naučily.
Lief pohlédl na svého otce. Citlivého muže s jemným hlasem, jehož jméno, jak už věděl, nebylo Jarred, ale Endon. Jak to, že ho to dávno nenapadlo?
Jak by mohl jeho jemný otec vykonat věci, o kterých se vyprávělo jako o Jarredových činech? Proč by skutečný Jarred tak trpce mluvil o Endonově pošetilosti?
Jeho obličej nyní vypadal vyrovnaně, uvolněně. Byl velmi klidný. Oči měl vřelé a mírumilovné. Ústa se mu zkroutila do úsměvu. Lief slyšel, jak se Barda rychle nadechl, a cítil, jak jeho samotného pálí v očích slzy.
„Neplačte pro mě," zamumlal jeho otec. „Jsem šťastný. Můj život se naplnil. Tady a teď, v okamžiku mojí smrti, mám to, po čem jsem tak toužil. Vědomí, že zlo zaviněné mojí chybou bylo napraveno. Vědomí, že spolu se svou drahou ženou jsem vychoval syna, který dokáže vést moudře svůj lid, naslouchat jejich srdcím."
„Proč jsi mi to neřekl, otče?" zamumlal Lief. „Proč jsi mi neřekl, kdo jsem?"
„Dokud jsi to nevěděl, byl jsi v bezpečí," zašeptal jeho otec. „A — musel ses učit — milovat a poznat lidi a být jedním z nich. To — jsem slíbil."
„Ale… Bardo?" Lief pohlédl na velikého muže, který tak tiše klečel vedle něj.
Jeho matka zavrtěla hlavou. „Barda to nevěděl. Viděl odcházet Jarreda s Annou. Myslel si, že jsou to král s královnou,

protože to jsme mu řekli. V paláci nás vídal jenom z dálky, oblečené a nalíčené podle palácové módy. Nikdy jsme mu to tajemství neprozradili. Přísahali jsme, že plán zůstane jen mezi námi čtyřmi. A když jste se vydali na cestu — no, mysleli jsme, že jakmile bude Pás úplný, nebude už žádné vysvětlení potřeba. Mysleli jsme, že se rozzáří! Nevěděli jsme…“
„Nevěděli jsme, že pořadí drahokamů je také důležité,“ dokončil za ni Zmar. „Jak bychom mohli? V knížce se o tom nic nepsalo.“
„Psalo,“ řekl potichu Lief. „Ale bylo to tam napsané v hádance.“
Endon se usmál. „To je příhodné,“ řekl. „Protože od začátku až do konce byl tohle příběh, ve kterém nic nebylo takové, jak to vypadalo. Vždycky jsem měl rád podobné pohádky. Protože takové pohádky obvykle mívají dobrý konec… Stejně jako tenhle příběh.“
Zavřel oči. Lief sevřel matčinu ruku a svěsil hlavu.
Po dlouhé noci Lief, Jasmína a Barda stáli pospolu a pozorovali úsvit.
„Jsem ráda, že jsi to ty, Liefe,“ řekla Jasmína. „Moc ráda.“
Lief na ni pohlédl. Obličej měla umazaný od bláta. Vlasy rozcuchané. Ústa sevřená v pevné, rovné lince.
„Proč?“ zeptal se.
„Já bych neměla lidem co nabídnout,“ řekla a poodešla od něj. „Jak bych já mohla být královna? Co jsem jiného než nespoutané děvče, vznětlivé a neposlušné, víc doma v lese než v zahradě obehnané zdí?“ Pohodila hlavou. „Kromě toho, tady nemůžu zůstat. Tohle město mi připadá ohavné. A ten palác — jako vězení!“
„Zdi vězení mohou padnout,“ řekl Lief potichu. „Ze zahrad se mohou stát lesy. Del zase může být krásné. A pokud jde o to, co můžeš nabídnout, Jasmíno…“ Na chvíli ho zradil hlas. Tohle bylo tak důležité. Musel svá slova pečlivě zvolit. Ale ať řekne cokoli, bude to pravda. Možná ne celá, ale aspoň její část.
„No?“ dožadovala se Jasmína.
„Je tady tolik práce,“ řekl Lief jednoduše. „Tolik práce, Jasmíno. Po celé Deltoře. Barda, Zmar a já to nezvládneme sami. Potřebujeme tvou odvahu a sílu. Potřebujeme tě, přesně takovou, jaká jsi.“
„Opravdu,“ řekl svým hrubým hlasem Barda.
Jasmína na ně pohlédla přes rameno. Filli jí švitořil do ucha. Krej souhlasně zakrákal.
„Pak, myslím, zůstanu — na nějakou dobu,“ řekla po chvíli. „Protože mě určitě potřebuješ. Tak jako tvůj otec potřeboval mého otce. Prostě aby se věci dotáhly do konce.“
Lief se usmál a pro jednou se s ní nehádal.
Byl naprosto spokojený.